

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์บันดาสาน

พล, นิกร, กิมหงวน

เจ้าหัวถูกหวย

ป. อินทรปาลิต

กระต่ายนายหนึ่งแต่งตัวชะมุกชะมอม สวมกางเกงขายาว และเสื้อเชิ้ตขาดปะสี
กากีแกมเขียวหมวกเก็บทรงหม้อตาล ถือสลากกินแบ่งสามสี่เล่มเดินเรื่อยเปื่อยเข้ามาในบ้าน
“พัชรภรณ์” รวากับว่าเขามีความคุ้นเคยกับบ้านนี้เป็นอย่างดี

“ลากลับ ลากมาแล้ว” เขาตะโกนขึ้นดัง ๆ

เจ้าหัวนุ่งผ้าขาวม้าสั้น ๆ สวมเสื้อกล้ามทั้ง ๆ ที่เขาไม่มีกล้าม กำลังทำความ
สะอาดบูติกเก็งสีฟ้าอยู่ที่หน้าโรงรถ ได้ยินเสียงร้องขยลือตเตอร์ เจ้าหัวก็เงยหน้าขึ้นมองดู

“เฮ้-ไม่มีใครซื้อหรือออกไปเถอะ ประเดี๋ยวมาไฟตกายนะ”

ชายผู้นั้นเดินเข้ามาหาเจ้าหัว

“รับลากสักใบเถอะครับ 3 แสนถูกแน่ ๆ”

เจ้าหัวทำหน้าเหม็นเมื่อ ก้มตัวลงชักผ้าขาวม้าในถังน้ำแล้วบิดให้แห้ง เช็ดรดแกง
คันใหญ่ต่อไป

“อุดหนุนสักใบเถอะครับ ลือตเตอร์ไทย ไทยทำ ไทยขาย ไทยซื้อ ไทยอุดหนุน
ไทย ประเทศไทยก็เจริญ การเลี้ยงโชคด้วยลือตเตอร์อาจจะมิโชค ได้เป็นเศรษฐีอย่างง่ายดายที่สุด
เสียเงิน 6 บาท มีหวังได้เงินตั้งสามแสน ใบนี้ใบสุดท้ายถูกแน่ครับ”

เจ้าหัวร้องฮึ หันมาทำตาเขียวกับคนขายลือตเตอร์

“ปู่โง่โง่ บอกว่าไม่ซื้อ”

“โง่ – ผมอุตส่าห์นำลากมาให้จนถึงบ้าน อย่างให้ผมเสียความตั้งใจเลยครับ
6 บาทเท่านั้น”

เจ้าหัวถอนหายใจเฮือกใหญ่

“พี่ชาย ก็นั่นจะแตกเข้าไปยังไม่มีเลย”

พ่อค้าลือตเตอร์หัวเราะ

“ก็เมื่อไม่มีจะแตก ทำไมไม่ลองเลี้ยงโชคดูบ้างล่ะครับ”

เจ้าหัวกลืนน้ำลายเอือก

“เออ – จริงของแกโง่ โง่พูดถูกใจกันมาก กันไม่เคยซื้อลือตเตอร์เลย ชอบเล่น
แต่หวย ก.ข. มา ลองดูสักใบเถอะวะ ถูกแน่นอนะ

กระต่ายผู้นั้นยิ้มเป็น ส่งปากกาหมึกซึม และสลากล็อตเตอร์ทั้ง 4 เล่มให้เจ้า
แห้ว

“เลือกเอาเถอะครับ หน้าตาของคุณมีราศีมาก ผมคิดว่าอย่างไรก็คงถูกที่หนึ่ง
เจ้าแห้วอดหัวเราะไม่ได้

“แกเป็นหมอคูด้วยอะ”

“ครับ เมื่อก่อนผมเป็นหมอคูอยู่โคนต้นมะขามท้องสนามหลวง ดูเคราะห์ดีดูโชคดู
โรคดูภัย ดูเทวดาเสวยอายุ ดูทางกสิน, ขกเมฆ, พรายกระชับดูได้ทั้งนั้น แต่ว่าหมอคูมีเพิ่มจำนวน
ขึ้นทุกวัน ผมเลยเลิก มาขายล็อตเตอรี่ดีกว่า คุณเอาใบนี้ซีครับ เหลือใบเดียวในเล่มของมัน
โดยมากใบสุดท้ายมักจะถูก”

เจ้าแห้วพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“เอ – กันจะเซ็นว่าไงดีหว่า”

พ่อค้าล็อตเตอรี่หัวเราะหึ ๆ

“แล้วแต่คุณซีครับ คุณจะเซ็นว่าไงก็ได้”

เจ้าแห้วเซ็นชื่อของเขาลงไปในตอนหัวว่า สักดีแห้ว นึกมันมาจากเล่มพับใส่กระเป๋า
กางเกงใน แล้วเจ้าแห้วก็คืนปากกาหมึกซึมโกโรโกโสให้ไป

“น้องชาย เชื้อไว้ก่อนนะ วันที่ 1 เงินเดือนกันออกค่อยมาเก็บเงิน”

“เอ๊ะ ไม่ได้ครับคุณ ล็อตเตอรี่ไม่มีการขายเชื่อครับ”

เจ้าแห้วก่อนวันเดินเข้าไปในโรงรถ สักครูก็กลับออกมาส่งเงิน 6 บาทให้พ่อค้า
ล็อตเตอรี่ แล้วพูดกระซอก ๆ

“อ้อ – เอาไป ถ้ากันถูกที่หนึ่งแกมาหากันนะ กันจะให้รางวัล”

ชายผู้นั้นยิ้มให้เจ้าแห้ว

“ขอให้มิโชคดีเถอะครับ” แล้วเขาก็เดินตรงไปที่ตึกใหญ่ “ลาภครับ ลาภมาแล้ว
ล็อตเตอรี่มาแล้วครับ”

“เฮ้ย ๆ ๆ” เจ้าแห้วเอ็ดตะโรลั่น “อย่าเข้าไป เดี่ยวหมากัดตายท่านะจะบอกให้ ที่นี่
เลี้ยงหมาฝรั่ง เจ้านายของกันที่อยู่บนตึกล้วนแต่เป็นมหาเศรษฐี ไม่มีใครยอมซื้อล็อตเตอรี่หรอก”

เสียงสุนัขเห่ากระโชกขึ้นดัง ๆ อ้ายบ๊อบ สุนัขฝรั่งลงมาจากตึกเห่าเสียงขรม
คนขายล็อตเตอรี่หยุดชะงักถอยหลังกรูดหมุนตัวกลับรีบเดินออกไปจากบ้าน “พัชรารมณ์” ทันที
เจ้าแห้วมองดูอย่างขบขัน แล้วทำความสะอาดนุ้กแก๊งต่อไป เขานึกบนบาลสาธกแล้ว ขอให้สิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์เทพดาฟ้าดินจงบันดาลให้เขาถูกล็อตเตอรี่รางวัลที่หนึ่ง เขาจะได้ปลดแอกปลดไถ เป็น
มหาเศรษฐีมีเงินแสน ซึ่งจะช่วยให้สุขสบายไปตลอดชีวิต

ตอนเย็นวันพฤหัสบดี

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ลงมานั่งพักผ่อนอยู่ในเรือนต้นไม้หน้าตึก ต่างดื่มเหล้า และสนทนากันอย่างครั้นเคร่ง

เจ้าแห้วเดินลอยหน้าเลียบ ๆ เข้ามาในเรือนต้นไม้ มีขอวานถือจานหมีกรอบ มือซ้ายถือจานเนื้อสันสลัดผัก ซึ่งเจ้าแห้วถูกเสี้ยหงวนใช้ให้ออกไปซื้อที่ร้านแจ็กโกหน้าบ้าน เจ้าแห้วถือโอกาสซื้อหนังสือพิมพ์หลักเมืองฉบับลือตเตอร์ี่มา 1 ฉบับ เพื่อจะตรวจดูว่าเขาจะถูกหรือไม่

เจ้าแห้ววางจานกับแก้มลงบนโต๊ะ แล้วเดินเลี้ยวไปนั่งบนพื้น คลี่หนังสือพิมพ์รายวันฉบับวันรุ่งขึ้นขึ้นดู อาเสี้ยกิมหงวนหันมาเห็นเข้าก็กล่าวขึ้น

“เฮ้ย มีข่าวอะไรบ้างอ่านให้ฟังซิ”

เจ้าแห้วอมยิ้ม มองดูพาดหัวหนังสือพิมพ์แล้วอ่านดัง ๆ

“ช่างแพงแจ็กในโรงยาฝิ่น”

นิกรลิมตาโพลง

“เออ ไหนอ่านซิ ช่างใครระหลุดเข้าไปในโรงยาฝิ่น”

เจ้าแห้วอ่านให้นายของเขาฟัง

“นายช่าง คำขำเขี้ยว กรรมกรขับรถสามล้อได้เข้าไปในโรงยาฝิ่น ยี่ห้อ...”

นิกรโบกมือห้าม

“พอไวย์ ไม่ต้องอ่าน ทีแรกนึกว่าช่างจริง ๆ อ้ายที่มันมีงวงมางเสี่ยอีกที่แท้ก็คนชื่อช่าง ชื่อคนตายแล้วถมเถไปไม่เอามาชื่อ ค้นชื่อช่างชื่อมัน่ากลัวจะตายไป แล้วผู้หญิงที่ไหนใครเขาจะมารัก”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ พุดชัดขึ้น

“ชื่อพ่อแม่เขาตั้งให้ไวย์ ถ้าหากว่าเขาเปลี่ยนใหม่ก็หมายความว่า เขาขาดความเคารพพ่อแม่ของเขา”

กิมหงวนอมยิ้ม

“อย่างคุณอาชื่ออู๊ดหมายความว่ายังไงครับ หรือเมื่อตอนเป็นเด็กแดง ๆ ชอบร้องอู๊ด ๆ เหมือนหมู”

นิกรหัวเราะลิก

“มีอย่างหรือวะคนร้องเหมือนหมู”

“แล้วทำไมคุณอาอ่านถึงชื่ออู๊ดล่ะ”

นายจอมทะเล้นนั่งคิด

“ท่านคงอ้วนเหมือนหมูกระมัง หรือไม่ก็ชอบกินจี๋หมู”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ทำคอย่น ยกเท้าขวาขึ้นขยับจะถีบลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“เดี่ยวพ่อถีบหางยี่ต๋องเลย มึงนะซีชอบกินจี๋หมู”

4 สหายหัวเราะลั่น ดร. ดิเรกจัดแจงผสมวิสกี้โซดาแจกจ่ายให้เพื่อนเกลอของเขา พลเถื่อนงานเนื้อสันสลัดผักมาให้นายแพทย์หนุ่ม

“กินเลียบ้างซีหม่อ อย่าทำเป็นผู้ดีอังกฤษไปหน่อยเลยวะ อ้ายกรถึงแม้มันจะคูน น้ำไหลไฟดับ แต่ปากมันก็เลียกับแกลั่มตลอดเวลา เอาเลียหน่อยซี ขึ้นซักซ้าอ้ายกรหวดเรียบ”

ดร. ดิเรกอมยิ้ม

“แกกินเถอะ กันไม่ใคร่ชอบกินกับแกลั่ม กันชอบจิบวิสกี้โซดาเย็น ๆ มากกว่า อ้ายกรตะกละพอ ๆ กับนายอาหะเหม็ดมหาดเล็กคนโปรดของท่านมหาราชาจันทรกุมารรามซิงก์ ทีเดียอ อ้ายหมอนั้นประกวดกินจูในอินเดียได้รับรางวัลชนะเลิศมา 10 ปีแล้ว อาหะเหม็ดสามารถกินเนื้อสะเต๊ะหมดหาบ กินโรตีสีก 30 แผ่น กัวยเตี๋ยวแขกอีก 8 ชาม กะหรี่ปี่บอีก 20 อัน เบียร์ 1 โหล”

พลหัวเราะ

“มหาราชามาอีกแล้ว”

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างดื่มเหล้าเมา และสนทนากันเงิบ ๆ ทันใดนั้นเอง เจ้าแห้วก็ร้องอุทานขึ้นด้วยเสียงแหลมเล็ก ทุกคนหันควับมาทางเจ้าแห้ว แลเห็นเจ้าแห้วมีหน้าแดงกำ ทำทางปิดิณดีเหลือที่จะกล่าว สายตาดูจ้องมองดูข้อความในหนังสือพิมพ์

“อะไรวะ อ้ายแห้ว” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวถาม

เจ้าแห้วอดหายใจหนัก ๆ ยกมือขวาตบหน้าอกซีกซ้ายเบา ๆ คล้ายกับจะเตือนหัวใจไม่ให้หยุดทำงาน แล้วเจ้าแห้วก็คว้าหนังสือพิมพ์หลักเมือง ลูกขึ้นเดินเข้ามาส่งให้เสียหงวนอย่างนอบน้อม

“รับประทานอาเสี๋ยกรุณาอ่านให้ผมฟังหน่อยเถอะครับ รับประทานไครถูกรางวัลที่หนึ่ง รับประทานกระผมเกรงว่านัยน์ตาของผมจะผาดไป”

อาเสี๋ยมองดูผลของการออกสลากกินแบ่งในหน้าหนังสือพิมพ์ “หลักเมือง” แล้วเขาก็อ่านดัง ๆ

“รางวัลที่ 1 เงิน 300,000 บาท 144890 สักดีแห้ว”

“โอ๊ย” เจ้าแห้วร้องลั่น “คุณหม่อ.....คุณหม่อครับ....โอ๊ย....ผมถูกล็อตเตอรี่ ผมจะซื้อคตตายแล้ว ผมจะทำยังไงดี รับประทานเงินตั้ง 3 แสน โอ๊ย....”

“เฮ้ย” พลเอ็ดตะโร “อย่างเพิ่งดีอกดีใจมันให้มากนัก ใคร ๆ ก็อาจจะลงนามลงในต้นขั้วว่า สักดีแห้วก็ได้ ไหนเอาใบล็อตเตอรี่ของแกมาตรวจซิ ถ้าหมายเลขรางวัลตรงกับสลากของแก ก็นับว่าแกโชคดีกลายเป็นเศรษฐีทันที”

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“รับประทานอยู่ในกระเป๋ากางเกงขอรับ”

“ก็เอามาตรวจดูซิ”

เจ้าแห้วร้องไห้โฮ

“รับประทานไม่กล้าตรวจครับ รับประทานถ้ามันถูกเข้าจริง ๆ ผมก็คงซื้อคอตาย แต่ถ้าคนอื่นเขาลงชื่อเหมือนกับผม รับประทานผมก็ซื้อคอตายเหมือนกัน”

4 สหายหัวเราะลั่น ต่างขบขันในกริยาท่าทางของเจ้าแห้ว ซึ่งตัวลั่นนั่งงกพุดจา ละล้าละลักแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

ดร. ดิเรกพุดกับเจ้าแห้ว

“เอาสลากของแกออกมาตรวจดูซิ ม่ายยังงั้นแกจะรู้ได้อย่างไรว่าแกถูกหรือเปล่า”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง ทำหน้าครี้งยืมครี้งเหย ล้วงมือลงไป ในกระเป๋ากางเกงขาค้นของเขาหยิบซองธนบัตรเก่าคร่ำคร่าออกมาเปิดออกแล้วดึงกระดาษขึ้นเล็ก ๆ ที่พับไว้ในซองออกมาคลี่ มันคือสลากกินแบ่งของรัฐบาลที่เจ้าแห้วซื้อไว้จากพ่อค้าลื้อตเตอร์ี่พุดมาก คนนั้น

เจ้าแห้วกล่าวกับกินหงวนด้วยเสียงสั่นเครือ

“รับ-ประทาน พะ-อัมจะตรวจเลขในสะ-หลากนี้ รับประทานอะ อาเสี่ยกรุณาอ่าน ในหนังสือพิมพ์ หะ-ให้ผมฟังหน่อยซีครับ”

กินหงวนหัวเราะงอหาย

“คอยฟังนะรางวัลที่หนึ่ง 300,000 บาท 1448905 สักดีแห้ว”

“โอ๊ย.....” เจ้าแห้วร้องสุดเสียง ใบหน้าแดงก่ำ “โอ๊ย.....ไซโย้ ๆ ๆ โอ๊ย...ไซโย้ ผม...รับประทานผมถูกแล้ว....โอ๊ย...ดีใจตายहां....พ่อแม่จ๋า.....โอ๊ย.....พระท่านโปรดลูกแล้ว รับประทานผมไม่ใช่คนแน่ในคราวนี้ ไซโย้ โอ๊ย ๆ ๆ ดีใจเหลือเกินอยากถูกมานานแล้ว ทีนี้ละมีง กูเบ่งฉิบหายเลย ไซโย้ รับประทานช่วยกันไซโย้ให้ผมบ้างซีครับ”

เจ้าแห้วถือสลากกินแบ่งวิ่งออกไปจากเรือนต้นไม้กระ โดด โดดเดินร้องตะโกน บอกใครต่อใครลั่นบ้านว่าเขาถูกลื้อตเตอร์ี่ที่ 1 ประจำงวดนี้ คนในบ้าน “พัชราภรณ์” ต่างแตกตื่น ในโชคคิของเจ้าแห้ว

4 สหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างมองดูหน้ากัน

“เอ- อ้ายแห้วโชคมันดีไวย้” เจ้าคุณพุดกับ 4 สหาย “แต่น่ากลัวว่ามันจะกลายเป็น บ้าภายในชั่วโง่งนี้ ฟังซิไซโย้โห่ร้องลั่นบ้าน”

เสี่ยหงวนหัวเราะหึ ๆ

“ปู่โห่ เงินเพียง 3 แสนเท่านั้น ไม่เห็นจะน่าดีใจอะไรสักนิด”

“อวะ จะเทียบกับแกได้รึ แกมันมหาเศรษฐีนี้หว่า อ้ายแห้วมันคนจนโว้ย มันก็ต้องตื่นตื่นดีใจเป็นธรรมดาอยู่เอง ออย่าว่าแต่อ้ายแห้วเลย อาถูกอากี้ดีใจเหมือนกัน แต่คงไม่ถึงกับกระโดดโลดเต้นเหมือนอย่างเจ้าแห้วหรือก”

พลกล่าวกับ ดร.ดิเรกอย่างเป็นทางการ

“หมอ ไม่ได้การเสียแล้วละโว้ย ก้นชักเป็นห่วงอ้ายแห้วเสียแล้ว ถ้าหากว่ามันกุมสติไว้ไม่ได้ มันต้องเสียจริตแน่นอน ไปดูหน่อยเถอะวะพวกเรา”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ เห็นพ้องด้วย

“จริงโว้ย เจ้าแห้วมันไม่เคยมีเงินแสนมันต้องตื่นตื่นดีใจเป็นธรรมดา รีบไปดูมันเถอะ ประเดี๋ยววิ่งเทลิดเปิดเปิงออกไปนอกบ้านรถยนต์ทับตายห่า ดีไม่ดีใครมันแย่งสลากเอาไป เจ้าแห้วก็ขาดเงิน 3 แสนเท่านั้น”

นิกรใช้ส้อมจิ้มเนื้อสันสลัดใส่ปาก 3 – 4 ชิ้นติด ๆ กัน แล้วลุกขึ้นเดินตามพ่อตา และเพื่อนเกลอของเขาออกไปจากเรือนต้นไม้ บนเฉลียงหน้าตึกพวกคนใช้ชายหญิงยืนออกันแน่น ขณะนี้เจ้าแห้วกำลังคุยอวดท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ คุณหญิงวาด และแม่เสื่อทั้ง 4 ว่าเขาถูกล็อตเตอรี่ 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ฯ รีบเดินมาที่ตึกใหญ่ เดินผ่านพวกคนใช้ชายหญิงเข้ามาในห้องโถง

คุณหญิงวาดยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิก ฯ

“ดูซิคะ เจ้าแห้วมันตื่นตื่นดีใจเพราะถูกล็อตเตอรี่ที่ 1 จนแทบจะเสีสติไปแล้ว พูดยาไม่เป็นลำจับต้นชนปลายไม่ถูก”

4 สหายและเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ต่างนั่งลงบนเก้าอี้นวม และมองดูเจ้าแห้ว ซึ่งกำลังเอียงคอมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไฝ่ฝืนถึงอนาคตอันเจิดจ้าด้วยความสุขเพราะเงิน 3 แสน พวกคนใช้ชายหญิงที่ยืนมองอยู่ที่ประตูห้องโถงหัวเราะกิกคักไปตามกัน

“อ้ายแห้ว” นายพัชราภรณ์ร้องเรียกดัง ๆ

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกตื่นจากภวังค์

“รับประทานจะใช้อะไรผมก็ใช้เสียนะครับ พรุ่งนี้ รับประทานผมลาออกจากงานแล้ว เฮ้อ – คนเรารับประทานเวลามีโชควาสนามันก็เป็นเศรษฐีขึ้นมา โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว”

คุณหญิงวาดอมยิ้ม แกล้งถามลงใจเจ้าแห้ว

“แกได้เงินตั้ง 3 แสน แกจะแบ่งให้ฉันบ้างไหมอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มหวานจ้อย

“รับประทานแน่นอนขอรับ กระผมกำลังคิดอยู่เดี๋ยวนี้ รับประทานท่านทั้งสองได้ กรุณาหุบเสียงผมมาแต่หน่อยค้อมใหญ่ กระผมจะให้เงินท่านคนละแสนบาทขอรับ เหลืออีกแสน กระผมจะเอาไว้สร้างกระผมให้เป็นผู้เป็นคนขึ้น

“แกพูดจริง ๆ หรืออ้ายแห้ว” คุณหญิงถาม

“รับประทานเป็นความจริงครับ

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หัวเราะหึ ๆ

“แกให้ฉันสองคันตั้ง 2 แสน แกไม่เสียดายหรือ”

“รับประทานเสียดายทำไมครับ เพราะเป็นการกตเวทีของกระผม”

คุณหญิงวาดมองดูแม่จามทั้งสี่

“โอ...อ้ายแห้วนะมันเป็นคนกตัญญูน่ารักมาก” แล้วท่านก็ยิ้มกับเจ้าแห้ว “ข้า
ขอบใจเอ็งแล้ว อ้ายแห้ว ข้าไม่เอาหรือกุดคุณเล่นนะ”

“อ๊ะ รับประทานคุณหญิงไม่ใช่เด็ก ๆ รับประทานกุดคุณเล่นได้หรือครับ”

“อ้าว เดี่ยวแม่ก็จะตะปอกเข้าให้หรือกชกทะเลิ่งแล้วไหมล่ะ”

นั่นทากล่าวสัพยอกเจ้าแห้ว

“แกแบ่งให้ฉันบ้างซี”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ มองดูแม่เสื่อทั้งสี่

“ไม่ไหวครับ รับประทานพวกคุณแต่ละคนล้วนแต่ล่าช้าทั้งนั้น แอ่ ๆ

รับประทานเอาซึ่งดีกว่าครับ รับประทานผมซื้อของขวัญให้คุณคนละอย่าง เพื่อเป็นอนุสรณ์ที่ผมเคย
เป็นจู้ข้าพวกคุณมา”

“หมายความว่าแกตกลงใจจะลาออกจางานยังงั้นหรือ”

“ครับ รับประทานออกแน่ โธ...รับประทานคิดดูซีครับ มีเงินตั้งสามแสนแล้ว

รับประทานก็ควรจะหาความสุขใส่ตัวให้เต็มที มีลูกมีเมียกับเขาเสียที รับประทานก่อนที่ผมจะจาก
ไป ผมจะให้ของที่ระลึกพวกคุณไว้คนละสิ่ง”

“สำหรับข้าเปลี่ยนเป็นเงินก็ได้ไว้ย เรื่องของที่ระลึกข้าไม่ชอบ ไหน ส่งสลาก
ลือตเตอร์ของแกมาให้ข้าดูให้ชื่นใจหน่อยซี”

เจ้าแห้วคลานเข้ามาหานิกร ยื่นสลากลือตเตอร์ส่งให้ แล้วหันมาพูดกับนาย
พัชราภรณ์

“รับประทานผมลาออกจางาน ไปจากที่นี่แล้ว รับประทานคุณคงเสียดายผมมาก”

พลริบปฏิเสศ

“เปล่า ๆ ๆ ฉันเคยคิดมานานแล้วว่าถ้าหากว่าแกไปจากบ้านนี้ได้ พวกเราก็คงจะมี
ความสุขขึ้นมากทีเดียว”

“อ้าว รับประทานไงพูดอย่างนี้ รับประทานคิดดูนะครับ ไม่มีใครอีกแล้วที่เขาจะ
ซื้อสัตย์ต่อพวกคุณเหมือนผม” แล้วเจ้าแห้วก็หันควับมาทางนิกร “รับประทานอย่าดูนานนักเลย
ครับ ประเดี๋ยวคุณเล่นลือตเตอร์ล่องหนผมก็หงิกแตกเท่านั้นเอง”

นายจอมทะเล้นเอื้อมมือเขกบอลเจ้าแห้วดัง โป๊ก แล้วส่งสลากถือเตอร์คืนให้
เจ้าแห้ว

“เฮ้อ เอาไป ึงไปได้อ้ายเปรต แกจะเอาเงินจำนวนนี้ไปทำอะไรบ้างวะ ไหน
ลองอธิบายโครงการของแกให้กันฟังหน่อยซิ”

เจ้าแห้วมองดูสลากกินแบ่งในมือของเขาแล้วร้องสุดเสียง

“โห้ย...คุณนิกรเอาเข้าให้แล้ว”

นิกรอมยิ้ม

เจ้าแห้วทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“รับประทานอย่าล้อเล่นนำ รับประทานนี้มันถือเตอร์เดือนก่อนนี่ครับ”

นายการุณวงศ์แก้มิ่งทำหน้าตาขึงขัง

“เดี๋ยวก็จะเตะเข้าให้เท่านั้นเอง แกส่งใบนี้มาให้ฉัน ๆ ดูแล้วก็คืนให้แกไป นี่แก
นึกว่าฉันเปลี่ยนถือเตอร์ของแกยั้งันรี อ้ายบ้า ชักฉิวแล้วนะโว้ย”

เจ้าแห้วร้องให้โฮ ล้มตัวลงนอนบนพื้นชักคิ่นชั่งอติดอกชกหัวตนเอง ลีสหยา
หัวเราะลั่น คุณหญิงวาดทำตาเขียวกับหลานชายของท่าน

“อ้ายกร เอาคืนให้มันเดี๋ยวนี โห...คนมันกำลังดีใจไปทำให้มันใจเสีย”

นิกรรีบล้วงกระเป๋าทาบถือเตอร์ของเจ้าแห้วออกมา

“เฮ้ย ๆ ไม่ต้องร้องไห้ เอาคืนไป”

เจ้าแห้วผุดลุกขึ้นนั่ง คลานเข้ามารับสลากกินแบ่งจากนิกรโดยเร็ว แล้วก้อนอนคว่ำ
ทำปากหมุบหมิบ นิกรยกเท้าเตะเจียดปลายคางเจ้าแห้วไปอย่างหวุดหวิด แล้วก็หัวเราะลั่น

ต่อจากนั้นคณะพรรค 4 สหายก็พุดสัพยกหยอกล้อเจ้าแห้ว

ประกาถามขึ้นว่า “แกลาออกจากงานแล้วแกจะไปอยู่ที่ไหน”

เจ้าแห้วนั่งคิด

“ผมหรือครับ รับประทานตั้งใจจะไปเช่าโรงแรมรัตนโกสินทร์อยู่สักพัก แล้วหา
ซื้อที่ดินเล็ก ๆ สักแปลงหนึ่งปลูกบ้าน หารถเก๋งซี้สัก 1 คัน หากนใช้ไว้สัก 2 คน”

นวลลออหัวเราะลั่น

“คราวนี้นายแห้วก็อคงเป็นคุณแห้วเศรษฐีใหญ่”

เจ้าแห้วยกคิ้ว

“ครับ รับประทานผมคงได้เบ่งกับเขาบ้าง”

คุณหญิงวาดพุดเสริมขึ้น

“เอาขี้ดีกว่าอ้ายแห้ว แกอย่าไปไกลจากฉันเลยวะ อยู่ใกล้ ๆ กันเถอะ ฉันจะ
แบ่งขายที่ดินทางหลังบ้านให้แกสักครึ่งไร่เพื่อให้แกปลูกบ้านอยู่ แล้วถ้ายังไปขายคืนฉันยังได้ แก

ไปอยู่ไกลตาฉันไม่มีใครตักเตือนแะ ๆ อาจจะสำมะเลเทเมาหวังหมดตัวง่าย ๆ อยู่ใกล้ ๆ กับฉัน ๆ
จะได้ตักเตือนแะบ้าง ดีไหมล่ะ”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

“รับประทานก็อดีสิครับ รับประทานกรรมต้องการที่คืนสักครึ่งไร่พอแล้วครับ
รับประทานท่านจะคิดสักเท่าไรครับ”

คุณหญิงวาดหัวเราะ

“คิดถูก ๆ สำหรับแก เอาเพียงหมื่นบาทเท่านั้น และอนุญาตให้แกทำประตูใหญ่
ออกตรอกข้างบ้านเราเพื่อรถราชองแะจะได้เข้าออกตามสบาย”

“รับประทานตกลงครับ เป็นพระเดชพระคุณอย่างยิ่ง กระผมจะรีบปลูกบ้าน
โดยเร็วที่สุด พຽງนี้รับประทานไปปรับเงินที่กองสลากกินแบ่งกระผมจะเรียกผู้รับเหมามาเลย โอ
..... สวรรค์ทรงโปรด กระผมได้มีหน้ามีตาคราวนี้”

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“อ้ายแห้ว สำหรับรถยนต์เก๋งซื้อบุกฉันทึ่แล้วกัน ฉันทขายให้ 60,000 บาท เป็น
เศรษฐกิจที่ต้งซื้อบุกชีวะ”

เจ้าแห้วสะดุ้ง

“รับประทานไม่ไหวครับ รับประทานผมต้งซื้อรถใหม่ รถเช็คกันแฮนด์ไม่เอา
แล้วก็บุกสกุลมันสูงเกินไป รับประทานดีไม่ต้งซื้อรถขึ้นหลัง ผมอยากได้รถเล็ก ๆ ครับ
รับประทานเพียต 7 แรงเป็นเหมาะที่สุด รับประทานหาตัวอ่อน ๆ นั่งไปไหน ๆ ด้วย โลกนี้มันก็
เป็นของมมเท่านั้นเอง”

ประไพพูดขึ้นบ้าง

“เอาละ ไหน ๆ แกก็เป็เศรษฐกิจแล้ว เงินของฉันทึ่แกขอยืมไป 500 บาทใช้เสียนะ
5 ปีเข้านี้แล้ว แกไม่เคยพูดเรื่องเงินที่แกขอยืมฉันทึ่เลย จำได้ไหมเมื่อครั้งแรกเป็นโรคชุกชุนอย่าง
งอมแงม ไม่มีเงินรักษาตัว”

เจ้าแห้วทำหน้ากะเรียะระดชอบกล

“รับประทานจำได้ครับ ผมรับเงินมาแล้วรับประทานผมจะใช้ให้ทันที”

กิมหงวนว่า “เออ แล้วของข้าต้งใช้เสียนะ ขอยืมทีละร้อยสองร้อยหลายสิบ
หน ร่วมหมื่นแล้วถ้าคิดให้ละเอียต”

นวลลอออืมให้เจ้าแห้ว

“ของฉันทึ่เมื่อเดือนก่อนสี่ร้อยบาท อย่าลืมเสียนะ”

เจ้าแห้วถอนหายใจเอือกใหญ่

“รับประทานยังงั้นผมฆ่าตัวตายดีกว่า คิดไปคิดมารับประทานถูกลี้อเตอร์ที่ 1 ทั้งที่ ต้องใช้หนี้เขาไปตั้งครึ่ง”

ทุก ๆ คนอดหัวเราะไม่ได้ ต่อจากนั้นเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ก็กล่าวเตือนสติเจ้าแห้วด้วยความหวังดี ไม่ให้ถือคติใจจนเกินควรเพราะจะทำให้เสียสติได้ และขอให้ระมัดระวังในการใช้จ่ายเมื่อได้เงินมาแล้ว ในเมื่อท่านได้แสดงความยินดีในโชคกลางของเจ้าแห้ว ซึ่งนับว่าเป็นบุญกุศลมหันต์

เนื้อที่ว่างทางหลังบ้าน “พัชรารณ” ด้านตะวันตกกลายเป็นของเจ้าแห้วแล้ว บังกะโลขนาดเล็กหลังหนึ่งถูกสร้างขึ้นอย่างหรูหรา บริเวณที่ดินประมาณครึ่งไร่เศษมีรั้วไม้โปร่งกั้นรอบทั้ง 4 ด้าน คุณหญิงแบ่งขายที่ดินที่กล่าวนี้ให้เจ้าแห้วเป็นเงิน 10,000 บาท ซึ่งนับว่าถูกมาก นอกจากนี้ยังอนุญาตให้เจ้าแห้วพังรั้วสังกะสีทำประตูใหญ่ สำหรับรถยนต์แล่นเข้าออกทางตรอกเล็กติดต่อกับถนนใหญ่หน้าบ้าน

เจ้าแห้วเปลี่ยนสภาพจากคนใช้กลายเป็นคหบดีผู้มั่งคั่งไปแล้ว เขาจ่ายเงินในราว 100,000 บาท ค่าที่ดินค่าปลูกบ้าน ค่าเครื่องเรือนต่าง ๆ และค่ารถยนต์อีก 1 คันราคา 30,000 บาท ซึ่งเป็นรถยนต์ขนาดเล็กแต่ใหม่เอี่ยม

ความเป็นเศรษฐีทำให้เจ้าแห้วปฏิบัติตัวเองใหม่หมด เขาเคยสวมกางเกงขาสั้นและเสื้อเชิ้ตเก่า ๆ บัดนี้เจ้าแห้วใช้แต่กางเกงพาล์มบิช, ซากสกิน, คินหรือยูกทอง ส่วนเสื้อเชิ้ตก็เป็นเชิ้ตนอก เจ้าแห้วพยายามหัดวางท่าทางให้สง่าผ่าเผยสมกับคนมีเงิน ซื่อกล้องยาเส้นตันฮิลอย่างดีมา 1 กล้อง หัดสูบกล้องตลอดวัน ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ไม่ชอบสูบ ซื่อบวมกสักหลาดราคาแพงมาไว้สวม ขับรถยนต์ตามธรรมเนียมของท่านผู้ดีมีรตเก่งทั้งหลาย ซึ่งจะต้องคาบกล้องและสวมหมวกในเวลาขับรถ เพื่อไม่ให้ใครเข้าใจผิดคิดว่าเป็นคนรต

บัดนี้เจ้าแห้วพ้นจากตำแหน่งหน้าที่คนใช้ของบ้าน “พัชรารณ” แล้ว อย่างไรก็ตามเจ้าแห้วมักจะเข้าไปป่วนเปี่ยนที่ตึกใหญ่เสมอ เพื่อคอยรับใช้พวกเจ้านายของเขาเหมือนเช่นเคย เจ้าแห้วแบ่งสำหรับคนอื่น ส่วนคณะพรรค 4 สหาย เจ้าแห้วยังทำตนเป็นคนใช้ผู้ซื่อสัตย์เสมอ

โครงการของเจ้าแห้วก็คือ เขาจะสร้างอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยขนาด 16 ม.ม. ซึ่งเจ้าแห้วเชื่อว่าอย่างไรเสียเขาก็คงจะร่ำรวยยิ่ง ๆ ขึ้น เพราะอย่างไรหนังไทยกำลังเป็นที่นิยมชมชอบมาก แต่เจ้าแห้วคิดว่าเขาจะพักผ่อนเที่ยวเตร่ หาความสุขสำราญในตัวเองก่อนสัก 2 เดือน จึงจะเริ่มสร้างอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยต่อไป

เย็นวันนั้น

เจ้าแห้ว หรือคุณศักดิ์แห้วนั่งเอกเขนกอยู่บนเก้าอี้โยกหน้าเรือนบังกะ โลดตามลำพัง บนโต๊ะเล็กข้างตัวเขามีขวดตราขาว โชดาแช่เย็นและจานกับแกลั่มตั้งอยู่ ที่บันไดมีเด็กชายรุ่นหนุ่ม คนหนึ่งนั่งพับเพียบคอยปรนนิบัติรับใช้ ซึ่งเจ้าหนุ่มคนนี้เป็นลูกคนขับรถรางที่เช่าห้องแถวอยู่ข้างบ้าน “พัชรภรณ์” และเจ้าแห้วจ้างมาไว้รับใช้เขาพร้อมด้วยผู้หญิงกลางคนอีกคนหนึ่งสำหรับหุงหาอาหาร ซักรีดเสื้อผ้าและรับใช้เบ็ดเตล็ดทั่วไป เว้นแต่นวด

เจ้าแห้วยกแก้ววิสกี้ขึ้นจิบ ผิวปากเบา ๆ แล้วกล่าวถามเด็กหนุ่ม

“อ้าว มึงดูหน่อยเถอะวะ หน้าตาทำทางกูสง่าผ่าเผยสมกับคนมีเงินไหม”

เจ้าวงเด็กแก่นจอมทะโมนขนาดหนักยิ้มให้คุณศักดิ์แห้ว แล้วตอบอย่างนอบน้อม

“ไม่เลยครับ เมื่อครั้งคุณเป็นข้าของคุณหญิงท่าน สง่าราศีของคุณไม่มีเลย เคี้ยวนี้ ผึ่งผายขึ้นมาก คล้าย ๆ กับลูกเจ้าคุณบุญหนักศักดิ์ใหญ่ คนเราเวลาเงินความสง่ามันก็เกิดขึ้นเอง แหะละครับคุณแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มอาย ๆ ล้วงกระเป๋าเสื้อเชิ้ตแอร์โรหิยชนบัตรราคา 20 บาทออกมา

1 ฉบับส่งให้เจ้าวง

“เฮ้อ... ข้าให้รางวัล มึงพูดดีเป็นเงินเป็นทอง”

เจ้าวงยกมือไหว้ประหลก ๆ รับชนบัตรมาถือไว้

“ความจริงดูให้ดี คุณแห้วมีสง่าราศียิ่งกว่าคุณพลอีกครับ ให้คืนตาย”

เจ้าแห้วโบกมือ

“พอแล้ว โอเวอร์ไป ข้าไม่ใช่อาเสี้ยกิมหงวน รักจะขอข้าละก็ไม่ต้องดูให้พอดี ๆ มากไปจะถูกเตะ เอ้อ กลุ้มใจโวย รวนฉิบหายเลยกู มีเงินตั้งสองแสนไม่รู้ว่าจะใช้ยังไงถึงจะหมด”

เจ้าวงอมยิ้ม

“ให้ผมช่วยใช้บ้างก็ได้ครับ”

“ทะลึ่งละ”

ทันใดนั้น ละม่อมสาวใช้รูปสวยของคุณหญิงวาดก็ปรากฏตัวขึ้นที่หน้าบันได เรือนบังกะโล เจ้าแห้วแลเห็นเข้าก็ค่อนข้างฉงน แล้วเมินหน้าหนีด้วยความเจ็บใจที่เขาเคยหลงรักมาช้านาน แต่ละม่อมไม่เคยมีทีท่าว่าจะโอ. เค. กับเขามักจะพอใจให้ 4 สหายลอบ ๆ คล่า ๆ แบบหมาหยอกห่าน บางทีก็ด่าเจ้าแห้วอย่างหยาบคายเมื่อเจ้าแห้วพูดเกี้ยวหรือถูกเนื้อต้องตัว แต่หลังจากเจ้าแห้วเป็นเศรษฐีใหญ่ ละม่อมได้มาป่วนเบี่ยนที่บ้านเจ้าแห้วเสมอ เล่นหูเล่นตาให้ทำให้ทางเจ้าแห้ว

ละม่อมเดินขึ้นบันไดมาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“สวัสดิ์ค่ะ คุณศักดิ์แห้ว”

เจ้าแห้วหันมามองคุณแม่สาวใหญ่อย่างเสียไม่ได้

“มาทำไม มีธุระอะไร”

“โถ กิดถึงก็มาหาบ้างนะซิคะ แหม ลืมความหลังแล้วหรือ เราเคยเป็นคนใช้ท่าน มาด้วยกัน”

“เสียดใจ ฉันมีแต่ปัจจุบัน และอนาคตอันรุ่งเรืองแจ่มใสเหมือนท้องฟ้าในหมันต์ที่ ระบายระยับด้วยดวงดาวอันไม่รู้จักหมอง อดีตอันแสนขมขื่นฉันไม่เคยคำนึงถึง”

“แหม สะวังชะด้วยนะคุณแก้ว ตั้งแต่ถูกล็อตเตอรี่ที่หนึ่งพุดจากมกายขึ้นบ้าง”

“อ้อ เป็นธรรมดา คนเราเมื่อมั่งมีขึ้นก็ต้องปรับปรุงตัวเองให้เข้าระดับกับพวก เศรษฐีเขา เฮีย อ้ายวง เข้าไปในห้องเปิดฮ็อตค็อกให้เข้ากระป๋องเถอะวะ หยิบพานผลไม้เอา ออกมาให้ข้าด้วย”

เจ้าวงทำท่าเหมือนกับจะอ้วก แล้วลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้อง ละม่อมทำตาวานานให้ เจ้าแก้ว เลื่อนตัวเข้ามานั่งข้างเก้าอี้โยก

“คุณแก้วขา ม่อมอยากมาปรนนิบัติรับใช้คุณบ้าง”

เจ้าแก้วโบกมือ

“ออกไปห่าง ๆ อย่าถูกกางเกงฉัน เดี่ยวมันจะเปื้อน นี่ซ้ากสกินเบ้มบูสีขาว เธอ รู้จักไหม ว้า...อย่า อย่ามากวนใจฉันเลยนะ ฉันต้องการอยู่เงียบ ๆ ตามลำพังเพื่อใช้สมอง อย่ามา ออเซาะไม่มีประโยชน์ ม่อมจำได้ไหมเธอเคยว่าฉัน เธอเคยว่าฉัน...คนอย่างแกจังกก็ไม่ได้เห็นขา อ่อน เดี่ยวนี้จะมาให้ฉันดูเลยขาอ่อนขึ้นไปอีกยังงั้นระอะ สะ สะ เศรษฐีแก้วอยากจะหัวเราะให้ฟัน โยก แต่เกรงว่าจะเลียงแมวตัวผู้ไม่ได้”

ใบหน้าของละม่อมบึ้งตึงทันที

“อู...อ้ายแก้ว” แล้วหล่นก็เค้นหัวเราะลั่น “แอ๊คทำเป็นเศรษฐี รากจะแตก แก นึกว่าคนอย่างฉันจะตื่นเต็นในความมั่งมีของแก ฉันแกล้งมาดูแกแอ๊คเป็นเศรษฐีเล่นหรือก อย่าว่า แต่ขาอ่อนเลยนายแก้ว แม้แต่ฝ่าเท้าของฉันฉันก็ไม่ให้แกเห็น”

“หนือย นังม่อม ฉันนะเห็นเสียดจนจี้เกียดจะเห็นแล้วโว้ย แกอย่างลืมนะห้องน้ำ ของพวกคนใช้นะอยู่ติดกับห้องนอนเก่าของฉันนา ฉันสามารถที่จะบอกแกได้ถูกต้องว่าแกมีไฟเม็ค เบื่อเริ่มอยู่ตรงไหน ส่วนเว้าส่วนโค้งของแกเป็นยังง ู้อู...ไป...ไปให้พ้น อย่าลืมนะบ้านของ ฉัน ภายในบริเวณรั้วรอบขอบชิดนี้ฉันยอมมีสิทธิ์โดยชอบธรรม ถ้าเธอเข้ามาในบ้านนี้อีกฉันจะหา ว่าเธอบุกกรุกฉัน”

ละม่อมผุดลุกขึ้นยืน ยกมือชี้หน้าเจ้าแก้ว

“อ้ายกังก่าได้ทอง อ้ายววลืมตีน หนือย มีเงินขึ้นหน้อยเยอหยังจองหงอ อู... ไม่ ซ้าแกก็จะต้องกลับไปเป็นจี้ซ้าท่านอีกหรือก ดีแล้วแกจำคำพูดของแกไว้นะ”

เจ้าแก้วขมวดคิ้วหน้า

“ปู่โง่โวย ประเดี้ยวพ่อเอาเบ็งค์ข้างหัวแตกเลย แกจะมาเอาเรื่องกับเศรษฐียั้งนั้น หรือละม่อม อ้ายวง ตะนั่งนี่ลงไปจากเรือนกูเดี้ยวนี้”

เจ้าวงซึ่งยืนข้างประตูหัวเราะหึ ๆ

“พี่ม่อมแกจะได้คบผมตายท่า คุณตะเองซีครับ”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

“เท่าอันอ่อนนุ่มของเศรษฐี ไม่ควรจะต้องสัมผัสสร้างของคนจน”

“อ้าว” ละม่อมร้องลั่น “ขากถูย อนิจจังทุกขังเอ๊ย นี่แหละเขาว่า มีทองเท่าหนวด กุ้งนอนสะคุ้งจนเรือนไหว เดี้ยวแม่อ้าวกรดหัวเลย”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก ละม่อมพาตัวลงบันไดไป เจ้าแห้วโมโหจนตัวสั่น จัดแจงผสมวิสกี้โซดา ยกขึ้นดื่มซีมือบอกให้เจ้าวงวางพานผลไม้ลงบนโต๊ะ

“ฮ็อตค็อกของคุณแห้วเป็นยังไงครับ”

เจ้าแห้วยกมือเกาศีรษะ

“โง่ อ้ายควาย มึงนี่มันโง่เหมือนกูโวยให้ตายท่า ฮ็อตค็อกคือไส้กรอกกระป๋อง อยู่ในตู้อาหารในห้องกลางนั่นแหละ”

“อ้อ รู้แล้วครับ มีแต่กระป๋องเปล่าครับ คุณนิกรจะเรียบตั้งแต่วานนี้”

เจ้าแห้วพยักหน้า

“ดีเหมือนกัน กูเองแข็งใจกินไปยั้งตัวเอง ให้สมกับเป็นคนมีเงิน ความจริงกินเข้าไปแล้วพะอืดพะอมฉิบหาย แต่คนมีเงินเขาก็ต้องกินอาหารกระป๋อง ข้าก็ต้องทำตามบ้างเลยซื้อมา ทิ้งไว้หลายอย่าง ล้วนแต่แตกเข้าไปแล้วพาลจะอ้วกทั้งนั้น สู้น้ำพริกผักต้มไม่ได้สักอย่าง”

เจ้าวงหัวเราะ

“คุณต้องหัดกินให้เป็นซีครับ ผมเคยไปรับใช้บ้านคุณพระตรอกโน้น ลูกชายลูกสาวคุณพระกินเครื่องกระป๋องทั้งนั้น หิวน้ำขึ้นมาก็ต้มกะเล่อกะล่าแซ่เย็นแทนน้ำ เหม็นเหมือนกลิ่นแมลงสาบคั่ว เกลือป่นก็ต้องกินเกลือป่นฝรั่ง โอะ...ท่านบ้านใหญ่พากันมาเยี่ยมคุณแล้ว”

เจ้าแห้วมองไปทางหน้าเรือน แลเห็น 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินตรงมา ที่เรือนบังกะโลของเขา จึงรีบลุกขึ้นยืนต้อนรับ แล้วสั่งให้เจ้าวงไปเอาถ้วยแก้วกับโซดามาอีก

“รับประทานเชิญครับ วันนี้ไม่ได้เอารถยนต์มาหรือครับ”

กิมหงวนสะคุ้ง

“โง่...อ้ายหอก อยู่ห่างกันเพียง 50 เมตรเท่านั้นมึงจะให้นั่งรถยนต์มา”

“อ้อ – จริงครับ”

4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พวกกันเดินขึ้นบันไดมาบนเรือนบังกะโล เจ้าแก้วเชิญให้เจ้านายของเขานั่ง ต้อนรับขับสู้เต็มที่ เจ้าวงคนใช้จอมทะเลิ่งของเจ้าแก้วรีบนำโศดาแซ่เย็น และถ้วยแก้วออกมา

เจ้าแก้วล้วงกระเป๋าสื่อเซ็ด หยิบบุหรีตราพระจันทร์ และไม้ขีดไฟออกมาวางบนโต๊ะ

“เชิญสูบบุหรีสิครับ”

นิกรมองดูของบุหรีแล้วหัวเราะ

“โฮ...อ้ายเปรต เป็นเศรษฐีทั้งที่สูบบุหรีตราพระจันทร์”

เจ้าแก้วยิ้ม

“รับประทานข้างนอกขรุขระข้างในตะตึงโหน่งนะครับ ของตราพระจันทร์แต่ข้างในกรีกครับ รับประทานลองดูควันละเอียคสักมวน”

นิกรหยิบของบุหรีขึ้นมาดูออกมามวนหนึ่ง มองดูตราที่บุหรีแล้วก็หัวเราะ

“ไม่เลวโว้ย สูบเสื่อหมอบชะด้วย”

“ครับ มือฉันผมแล้ว รับประทานสูบบุหรีแล้ว ๆ แสบคอครับ”

กิมหงวนพยักหน้าหงิก ๆ

“แกทำตัวหุรหว่ากันเสียดอีก อ้อ ดีเหมือนกัน เมื่อถึงคราวมีความสุขแกก็ต้องหาความสุขใส่ตัวอย่างเต็มที่ ไหน... ลองข้างนอกขรุขระข้างในตะตึงโหน่งสักมวนซิ”

เจ้าแก้วรีบส่งของบุหรีไม้ขีดไฟให้เสียดหงวนทันที แล้วเขาก็จัดแจงผสมวิสกี้โศดาใส่แก้วรวม 5 แก้ว ส่งให้ 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“สำคัญโว้ย” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พูดยิ้ม ๆ “ล่อตราขาวเชียวนะอ้ายแก้วหลักฐานมาก อีกหน่อยแกก็หมดตุคหรือ”

พลยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นจิบ แล้วก็ขมวดคิ้วมองดูหน้าเจ้าแก้ว

“เฮ้ – นี่มันแม่โจงนี่หว่า โฮ – นึกว่าตราขาว”

เจ้าแก้วยิ้มแห้ง ๆ

“ข้างนอกสุกใสข้างในโพรงครับ รับประทานขึ้นดื่มตราขาวอย่างพวกคุณ อย่างช้า 2 เดือนรับประทานผมก็ต้องถือกะลาขอทานเขารับประทานเท่านั้นเอง แต่ขวดนี้นะขวดตราขาวนะครับ”

ดร. ดิเรกหัวเราะอย่างขบขัน

“แกลลวดพอ ๆ กับท่านมหาราชารามซิงก์ทีเดียว”

“ฮือ” นิกรร้องลั่นพร้อมกับยกฝ่ามือผลักหน้านายแพทย์หนุ่มก่อนข้างแรง “คุยเรื่องอื่นบ้างซิโว้ย จังอะไรขึ้นมาเป็นต้องเอาเรื่องท่านมหาราชารามขึ้นมาพูดทุกที”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม ยกแก้ววิสกี้ไทยขึ้นดื่ม เจ้าวงถ้อยจانبกับแก้มเดินเข้ามา
วางบนโต๊ะอย่างนอบน้อม นายพัชรภรณ์ยิ้มให้เด็กหนุ่ม

“ไฉนวะวง แกมาอยู่กับเจ้าหัวสขสบายดีคอกหรือ”

เจ้าวงหัวเราะ

“ครับ สบายดี คล้าย ๆ อยู่กับคนบ้าครับ”

“อ้าว” เจ้าหัวอุทาน “เดี๋ยวกก็ถิบเข้าให้หรือก บ้ายังไฉนวะ”

เจ้าวงเดินยิ้มกริ่มกลับเข้าไปในห้อง นิกรหยิบล้อมจิมกับแก้มใส่ปากอย่าง
เอร็ดอรอย เจ้าหัวกล่าวกับเจ้านายของเขา

“รับประทานเย็นนี้ผมขอเชิญพวกคุณ ไปรับประทานไก่อ่างที่โรงแรมชายทะเลกับ
ผมนะครับ”

พลมองดูเจ้าหัวอย่างอนาใจ

“ถ้าจะเลี้ยงพวกข้าละก็อ พวไปกินหมูสะเต๊ะพระรามลงสรงที่เฉลิมบุรีดีกว่า อย่า
อวดร่ำรวยให้มากนักเลยะ แกเหลือเงินอยู่เพียง 2 แสนเท่านั้น ไม่ใช่ว่ามากมายอะไร”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวถามเจ้าหัวอย่างป็นงานป็นการ

“คุณหญิงท่านกลุ่มใจป็นห่วงเอ็งมากรู้ไหม เอ็งมีโครงการที่จะทำมาหากิน
อย่างไรบ้าง หรือจะนั่งกินนอนกิน ขับรถเที่ยวแต่งตัวโก้ ๆ อย่างนี้”

เจ้าหัวอมยิ้ม

“รับประทานกระผมมีโครงการไว้เรียบร้อยแล้วครับ”

“เอ็งจะทำอะไรวะ” พลถาม

“รับประทานทำหนังครับ”

“อ้อ” นิกรคราง “ตั้งร้านขายรองเท้าและเครื่องหนังเช่นกระเป๋าเดินทาง”

“บูโซ่-รับประทานเห็นผมป็นแจ็กแดงไปแล้ว หนังคือภาพยนตร์ครับ

รับประทานผมจะป็นเจ้าของหนังไทย รับประทานผมจะตีตลาดหนังไทยให้แหลกลาญในปีเดียว

รับประทานกะไว้ว่าลงทุนในราวแสนบาท ซ้อกล้องหนัง 17,000 บาท เครื่องฉาย 12,000 บาท

เครื่องตัดต่อหนังอย่างดี 4,000 บาท เครื่องกำเนิดไฟฟ้า 30,000 บาท นอกนั้นรับประทานป็น

เครื่องอุปกรณ์ต่าง ๆ

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“ความคิดของเธอป็นเข้าทีดี แต่กว่าถ้วจะสุกงวมันไม่ไหม้เสียก่อนริ เวลานี้หนัง
ไทยคาดคั้นราวกับดอกเห็ดในฤดูฝน ทำเสร็จแล้วไม่มีโรงจะเข้า ถ้วจะเข้าโรงก็ต้อเสียค่าน้ำร้อน
น้ำชา คนดูก็ซ้กเอือมระอาแล้ว เพราะโดยมากหนังไทยมักจะนุ่งกางเกงใส่เสื้อดำ มีบ้านอยู่ต้องนา
ข้างกองฟาง คาดผ้าขาวม้าถ้อดาบไล่ฟันกัน”

“รับประทานผมไม่ทำอย่างนั้นครับ ผมทำหนังสือ รับประทานถ้าเป็นเรื่องบู๊ก็
ต้องลงทุนมาก ๆ”

นิกรถามขึ้นบ้าง

“ใครจะแต่งเรื่องให้แก”

เจ้าแห้วยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“รับประทานผมแต่งเองครับ”

พลสาลักวิกกี๊พรวด มองดูหน้าเจ้าแห้วอย่างขบขัน

“แกแต่งเป็นอะไระ”

“รับประทานง่ายจะตายไปครับ รับประทานเอาชื่อเรื่องของนักเขียนดี ๆ มาตั้งเป็น
ชื่อเรื่องของผม แล้วแต่งเรื่องเอาเอง เป็นต้นว่า ผู้ชนะสิบทิศ บ้านทรายทอง อะไรเหล่านี้ คนดู
นึกไม่ถึงรับประทานนึกว่าเป็นเรื่องของนักเขียนคนนั้นก็คงแห้วมิดฟ้ามัวฝน”

“ดีเหมือนกัน” พลพูดยิ้ม ๆ “หากินง่าย ๆ แบบหน้าด้าน ในที่สุดแกก็ต้องฉิบ
หาย เป็นต้นว่าแกตั้งชื่อเรื่องหนังของแกว่า ผู้ชนะสิบทิศ แต่เนื้อเรื่องมันไม่ใช่ผู้ชนะสิบทิศ วัน
แรกหนังของแกอาจจะมีคนแน่น แต่วันต่อ ๆ ไปรับรองว่านอนดูได้อย่างสบาย วิธีหน้าด้านอย่างนี้
ขอเสียทีเถอะวะ”

เจ้าแห้วนิ่งคิด

“รับประทานถ้าอย่างนั้นผมจะขอซื้อเรื่องจากนักเขียนที่มีชื่อเสียง”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เห็นฟ้องด้วย

“เออ วิธีนี้เข้าที่หน่อย ข้าสนับสนุน แล้วใครจะเป็นคนถ่าย เป็นผู้กำกับและ
อำนวยการสร้าง”

“รับประทานผมเองครับ รับประทานการถ่ายหนังคุณหมอเคยสอนจนกระทั่งพอ
ถ่ายได้ รับประทานผมจะเป็นผู้อำนวยการสร้าง กำกับการแสดง และพากย์เองครับจะได้ประหยัด
รายจ่ายลง”

นายพัชราภรณ์อดหัวเราะไม่ได้

“หนังของแกคงสนุกแน่ เอาเถอะ แกจะประกอบอาชีพในทางใดก็ตามควรรีบทำ
เสีย อย่าผลัดวันประกันพรุ่ง วันคืนที่ล่วงไปเงินของแกที่มีอยู่ก็ลดจำนวนลงไป ฉันทินดีสนับสนุน
แกทุกประการ ถ้าแกทำหนังฉันอนุญาตให้แกถ่ายทำในบ้านนี้ได้”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ให้ข้าเป็นผู้อำนวยการเถอะวะ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วสะดุ้งโหยง

“รับประทานช่างเถอะครับ ผมทำเองดีกว่า รับประทานคุณมาช่วยผมก็มีหวังเงินเร็วขึ้น”

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ต่ำพูดตักเตือนเจ้าแห้วให้พยายามสร้างตัวเองให้สำเร็จจากจำนวนเงิน 2 แสนบาทที่มีอยู่ สนทนากับเจ้าแห้วอยู่สักครู่ก็ชวนกันกลับ

“ไปเถอะไว้วพวกเรา” พลกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา “เรามารบกวนท่านเศรษฐีนานแล้ว ท่านจะได้พักผ่อน”

เจ้าแห้วยิ้มอาย ๆ

“รับประทานพูดอย่างนี้ผมก็อายแย่ รับประทานเศรษฐีอย่างผมจะไปเทียบกับพวกคุณไม่ได้หรือครับ อย่างอาเสี่ยยังงี้ต้องเปรียบกับมหาเศรษฐีของโลก”

กิมหงวนหัวเราะ

“หรือแจะจิกเบ็งก่แข่งกับฉัน คนละแสนยังได้นะ”

เจ้าแห้วยกมือไหว้

“รับประทานสำหรับอาเสี่ยผมยอมแพ้โดยไม่มีเงื่อนไขครับ ใครจะไปสู้ได้ รับประทานเพียงแต่เบ็งก่ที่อาเสี่ยใส่ปี๊บเก็บไว้ได้เพียงก็ไม่ต่ำกว่า 5 – 6 ล้านแล้ว”

กิมหงวนยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“พูดแล้วจะหาว่าคุยเฮ้ย ข้ายังไม่เคยเห็นเศรษฐีหน้าไหนในเมืองไทยที่มีเงินกว่ากันเลย แจกขทานวันละแสนยังได้นะ หรือเอาผูกคอตมาเล่นตัวละพันสองพันก็ไม่แปลก”

4 สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ลูกขึ้นยืนคุยกับเจ้าแห้วอีก 2 – 3 คำก็พากันเดินลงบันไดไป เจ้าแห้วยิ้มย่องผ่องใส ยกแก้ววิสกี้ขึ้นดื่มอีก เมื่อเหล้าเข้าปาก เจ้าแห้วก็นึกถึงสาวใช้ของเขาซึ่งชอบหมกตัวอยู่แต่ในครัว หล่อนชื่ออุ่นมีอายุในราว 30 ปี เป็นแม่ม่ายผัวร้าง เจ้าแห้วจ้างมาเป็นสาวใช้ของเขาให้เงินเดือน ๆ ละ 100 บาท รูปร่างอ้วนใหญ่และขาวผ่อง ใบหน้าพอใช้ได้

เจ้าแห้วพยักหน้าเรียกเจ้าวงคนใช้จอมทะเล้งของเขาเข้ามาหา แล้วกระซิบกระซาบถาม

“เฮ้ย แม่อุ่นเขากำลังทำอะไรอยู่วะ”

เจ้าวงหัวเราะ พูดเสียงเอ็ดตะโรในบ้าน

“นั่นแน่ คุณแห้วจะจิบแม่อุ่นละซี แกกำลังปู้ที่นอนให้คุณครับ”

เจ้าแห้วเม้มปากแน่น

“โฮ...ดันแหกปากออกมาได้ เดียวพ่อถีบตกบันไดเลย” พูดจบเขาก็ล้วงกระเป๋าเสื้อเช็ดหยิบเงินออกมาอีก 10 บาทส่งให้เจ้าวงแล้วกระซิบบอกความประสงค์ของเขาให้ทราบ “เจ้าวงเอ็งจะไปเที่ยวไหนก็ไป อีก 2 ชั่วโมงค่อยกลับมาบ้านแล้วไม่ต้องซักถามอะไรเดี๋ยวจะโดนเตะ”

เจ้าวงยิ้มแป้น

“ครับ ครับ ขอบคุณครับ” แล้วเจ้าวงก็รีบลงไปจากเรือนบังกะโล
เจ้าแห้วผิวปากเพลง “ขันจอห่อ” เบา ๆ ลูกขี้ยืนเดินเตร่ไปมา สักครู่ก็พรวด
พรวดเข้าไปในห้องนอนของเขา

อุ่นกำลังจัดห้องนอนให้เจ้าแห้ว กริยาท่าทางของหล่อนสงบเสงี่ยม เจ้าแห้วย่อง
เข้ามาในห้อง จัดแจงปิดประตูใส่กลอนทันที อุ้นสะดุ้งเฮือก รู้ว่าฐานะของหล่อนไม่ปลอดภัยเสีย
แล้ว

“คุณแห้ว...คุณปิดประตูใส่กลอนทำไมคะ”

เจ้าแห้วจู้ปากแล้วโบกมือ

“อย่าเอ็ดไปพี่สาว ฉันมีเรื่องสำคัญอยากจะปรึกษาหารือกับเธอสักหน่อย” พูดจบ
ก็เดินมานั่งที่เตียง เอ้อมมือจับแขนสาวใช้บีบเบา ๆ

“ไม่ได้หรอกคะ น่าเกลียด มีอะไรไปพูดกันข้างนอกชคะ”

“ปู่โซ่ เป็นบ้าไปได้ พุดข้างนอกเดี๋ยวคนอื่นได้ยิน อุ้นจำ แหม – เนื้อนึ่ง – นึ่ง
เธอกับฉัน โอเคซิกาเร็ดเป็นบุคคลเดียวดีไหมจ๊ะ แล้วเจ้าแห้วก็ดึงหล่อนเข้ามาถอด”

อุ้นคิ่นรนเล็กน้อย

“อย่าซิกะ อย่าทำกับดิฉันอย่างนี้”

“น่า – หยวนน่า ฉันเลี้ยงดูให้ความสุขเธออย่างเต็มที่ นะจ๊ะ ตกลงนะ”

“ไม่ได้หรอกคะ ดิฉัน.....ปล่อยดิฉันซิกะ”

“ว่า – ยกทำจริงแฮะ ไม่ยอมฉันปล้ำนะ ฮืมเห็นข้างเท่าก้านไม้ขีดไฟแล้วจะบอก
ให้ อุ้นจำ เป็นเมียฉันเถอะ ให้ดิฉันตาย อุ้นจำมาดีเหลือเกิน”

สาวใช้สลัดปิดป้อง เจ้าแห้วใช้วิธีเข้าซู้ยักยักเสียงตึงตังโครมครามดั่งลั่นบ้าน อุ้น
ต่อสู้ป้องกันตัวจนสุดความสามารถ

ที่หน้าเรือนบังกะโล ไม่มีใครเลย เสียงเจ้าแห้วร้องเด็ดตะโรลั่นห้อง

“โหย ๆ ๆ แม่อุ้นจำ กลัวแล้ว อ้อย...ปล่อย อ้อย.....ตายแล้ว”

“ทีหลังคุณจะเล่นยังงี้กับดิฉันอีกไหม”

“ไม่เล่นจ้า...โหย...อย่าบีบ โซ่....กลัวแล้วจ๊ะ โหย ๆ ๆ ๆ ฉันตายแน่ ไหว้ละจ๊ะ”

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ ประตูห้องนอนเจ้าแห้วถูกเปิดขึ้น แล้วเจ้าแห้วก็
เดินหน้าเซียวตุ้ปัดตุ้เป้อออกมา พอพ้นประตูห้องเจ้าแห้วก็ล้มฮวบลงบนพื้นขมวดคิ้วหน้าแสดง
ความเจ็บปวดรวดร้าวเหลือที่จะทนทานได้

“เป็นอย่างไรบ้างคะ คุณแห้ว”

เจ้าแห้วร้องไห้โฮ

“ยังจะถามอีก เล่นไม้ตายยังงี้ใช้ได้รี ฮือ ๆ ๆ บอกให้ปล่อยก็ไม่ยอมปล่อยง่าย ๆ”

“เฮ้อ - - ก็คุณอยากไขว่คว้าดิฉันก่อนทำไมล่ะ คอยดูนะ ถ้าทีหลังคุณรังเกียจดิฉันอีก
ละก็ ดิฉันเป็นสาวใช้มาหลายบ้านแล้ว นายจ้างเคยเข้าหาดิฉัน แต่แล้วก็ต้องแพ้ดิฉันอย่างง่ายดาย
เหมือนกับคุณนี่แหละ มีอย่างหรือคะดิฉันไม่ได้รักใคร่คุณสักนิด อยู่ดี ๆ ก็มาปล้ำเอาเป็นเมียใครจะ
ไปยอม”

เจ้าแห้วยกมือไหว้สาวใช้ของเขา

“กลัวแล้วจ๊ะ แม่อุ่น เจ็ดตายห้าเลข ไม่ไหว...มือยังกะกิมเหล็ก”

อุ่นหัวเราะงอหาย

“คุณหลวงที่บ้านถนนวิทญานายจ้างเก่าของดิฉันนะ รูปร่างแกสูงใหญ่กว่านายแห้ว
เป็นกอง ดิฉันยังล่อเสียวร้องลั่นบ้าน เลยถูกคุณนายฆ่าด้วยไม้ตีพริกอมพระรามไปเลย”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะซ่า ๆ ค่อย ๆ ลูกขึ้นยืนเดินขมวดคิ้วนิ้วหน้าออกมาทางหน้าเรื่อง
บังกะโล เขารู้สึกเดือดดาลสาวใช้ของเขาอย่างยิ่ง ที่ทำให้เขาหน้าเขียวแทบขาดใจตาย เจ้าแห้ว
ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ล้มแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

เจ้าแห้วนึกถึงนิกรทันที นายจอมทะเล้นเจ้านายของเขาเต็มไปด้วยลูกไม้และชั้น
เชิงเล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ เขาคิดว่าควรไปปรึกษาหารือนิกรในเรื่องนี้ อย่างไม่เสียนายการณวงศ์ก็คงจะ
ช่วยแนะนำออกอุบายที่แยบคายได้

แล้วเจ้าแห้วก็ยิ้มออกมาได้ ลูกขึ้นเดินเข้าไปในห้องกลาง จัดแจงเปิดตู้หยิบ
วิกที่ตราขาวขูดหนึ่งออกมาห่อกระดาษหนังสือพิมพ์ให้เรียบร้อย รีบไปหานายการณวงศ์ที่ตึก
ใหญ่

แสงแดดอ่อน ๆ ในตอนเย็นกระจายไปทั่วอาณาเขตบริเวณสวนดอกไม้หลังบ้าน
“พัชราภรณ์” สดชื่นรื่นรมย์ เจ้าแห้วเดินหนีบขวดเหล้าเดินตรงมาทางหลังตึก แลเห็นนิกรกำลังนั่ง
กินฝรั่งดองกับมะขมดองอยู่ที่บันได

“อ้าว - มาทำไมวะ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานมาหาคุณครับ รับประทานผมเกิดปัญหาคับอกจนด้วยเกล้า ไม่
อาจจะแก้ไขได้ รับประทานต้องขอความกรุณาให้คุณช่วยแก้ไขให้ รับประทานลงไปคุยกันในที่
ลับตากนหน่อยเถอะครับ”

นิกรทำหน้าที่อื่น ๆ

“เรื่องขอขาดขาดตายยังงั้นหรือ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประกันไม่ถึงกับคอขาดบาดตายหรอกครับ รับประกันขนาดหน้าเขียว
หายใจไม่ออกเท่านั้นเอง”

นิกรลุกขึ้น มองดูขวดวิสกี้ที่เจ้าแห้วหนีบรักไว้

“ขวดอะไรวะ”

“รับประกันตราขาวครับ”

“ข้างในแม่โจง....”

“มิได้ครับ ทั้งข้างนอกและข้างในรับประกันตราขาว 100 เปอร์เซ็นต์ ผมนำมา
อภิวัตนาการคุณขอรับ”

“เป็นคำปรึกษาขงฉันรี”

“ครับ รับประกันถ้าเรื่องนี้สำเร็จ รับประกันผมจ่ายให้อีก 1 ขวด”

นิกรลืมหาดโพล

“โอ.เค. ตกลงไว้”

ทั้งสองพากันเดินเข้าไปในสวนดอกไม้ และสนทนากันบนม้ายาวข้างตุ๊กตา

หินอ่อน

“รับประกันเรื่องมันเป็นอย่างไรก็รับคุณ เมื่อกี้รับประกันผมดื่มเหล้าตั้งหน้าเข้าไป
ไปหน่อย รับประกันมองเห็นข้างโตกว่าก้านไม้ขีดไฟนิดเดียว เกิดพิศัจฉันมารับประกันผมเลย
ปล้ำสาวใช้”

นิกรสะอื้นเอือก

“ปล้ำขยตุ่มม้าโคคนั้นนะหรือ”

เจ้าแห้วยกคิ้ว

“ครับ เห็นเนื้อหนังแกตึงเต่งโอ้โงงก็ลองดู ขยอุ้นแกไม่ยอมครับ รับประกัน
ปล้ำกันอยู่เกือบ 2 นาทีแกเล่นไม้ตาย รับประกันผมหน้าเขียวไปเลย ต้องยอมจำนนโดยไม่มี
เงื่อนไข แม่อุ้นแกขี้มเยาะผมครับ รับประกันแกบอกอย่างผมข้างก็ไม่ได้แอม รับประกันเจ็บ
ใจเหลือเกินต้องรีบมาหาคุณเพื่อขอความเห็นว่าคุณควรจะทำอย่างไรดีจึงจะเผด็จศึกได้”

นิกรพยักหน้าหงิก ๆ

“มันจะยากอะไรวะ เข้าทำนองลูกไก่อยู่ในมือ หรือหมูอยู่ในอวย แกต้องการเผด็จ
ศึกอย่างรวดเร็วใช่ไหมล่ะ”

“ครับ รับประกันยังงี้ก็ต้องอย่างว่าในคืนวันนี้ ชินชักซ่าเข้าแม่อุ้นมาฟ้องท่าน
รับประกันผมก็ถูกด่าแหลกไปเท่านั้นเอง”

ที่ปรึกษาของเจ้าแห้วหัวเราะหึ ๆ

“ง่ายที่สุด อ้ายแห้ว ใช้เจ้าชู้ยักษ์ชีวะชกดันแขนข้างละที หล่อนยกมือไม่ไหว เพราะยกขจัดไปหมด โคนขาอีกข้างละที เท่านั้นที่เสร็จแก่เท่านั้น”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานทารุณเกินไปครับ รับประทานผมอยากให้แม่อุ่นแกมีใจปฏิพัทธ์ผม บ้าง รับประทานช่วยกันจำเรือมันจะได้ถึงจุดหมายปลายทางอย่างราบรื่น”

นายจอมทะเล้นยกฝ่ามือผลักหน้าเจ้าแห้วทันที

“อ้ายเวร หมู่นี้พูดจาคมคายขึ้นมาก ถ้าแก่ต้องการให้แม่อุ่นยินยอมพร้อมใจ ฉันก็มีวิธีที่จะช่วยแกเหมือนกัน เอาของล่อชีโว้ยอ้ายแห้ว รีบไปซื้อสายสร้อยคอมาสัก 1 เส้น หนักสัก 2 – 3 บาทก็ได้ คินนี่บุกเข้าไปในห้องหล่อนให้สายสร้อยหล่อนเป็นของขวัญ เท่านั้นแม่อุ่นเรือนก็หยวนแก่เท่านั้น หล่อนไม่ใช่สาวไม่ใช่เส้ ของพรรณนี่มันไม่ลึกรอหรือ พวกสาวสังคมเขา ดึกว่ายายอุ่นยัง โอ.เค. ซิกาเร่ตง่าย ๆ”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

“ไม่ไหวครับ ทองคำบาทละเกือบ 500 โคนเข้าพันกว่าแล้วรวมทั้งค่ากำเหน็จ รับประทานไม่เอาละครับ”

นิกรขมวดคิ้วนิ้วหน้า

“โธ – อ้ายเปรต มึงนะเซ่ออย่างบัดซบ ฉันไม่ได้แนะนำแกให้ซื้อสร้อยทองคำจริง ๆ ให้หล่อนไว้ย ฉันหมายถึงสร้อยก็คือสร้อยขุบหน้าเสาชิงช้ามีถมเถไป ยายอุ่นแกไม่เคยตั้งร้านค้าทองแกไม่รู้หรือว่า ทองคำกับทองขุบต่างกันอย่างไร เดียวนี้ โดยมากเข้าใช้ของขุบกันทั้งนั้น ไปซิ – รีบไปซื้อเสียก่อนค่า ซื้อหนักสัก 3 บาทก็ได้ อย่างแพงราคา 20 บาทเท่านั้นแหละวะ”

เจ้าแห้วหัวเราะ ยื่นขวดตราขาวส่งให้นิกรทันที

“นี่ครับ รับประทานผมให้คุณ ผมไปละครับ คินนี่รับประทานผมต้องบุกแม่อุ่นแน่ รับประทานแก้อึดที่ดดีเหลือเกิน” พุดจบเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นยกมือไหว้นิกรแล้วเดินกลับไปยังบ้านพักของเขา

นิกรร้องตะโกนบอกเจ้าแห้ว

“เฮ้ – ถ้าสำเร็จเรียบร้อยอีกขวดนะไว้ย”

เจ้าแห้วหันมาตอบ

“ครี๊บบ รับประทาน 2 ขวดยังได้”

ในช่วงโมงนั้นเอง เพี้ยตเล็กก็พาคุณศักดิ์แห้วออกไปจากบ้านอย่างสง่าผ่าเผย เจ้าแห้วนี่กระหึ่มยิ้มย่องและเลื่อมใสในสติปัญญาอันเฉียบแหลมของนิกร เขารีบไปซื้อสร้อยขุบที่เสาชิงช้า ซึ่งที่นั่น มีเครื่องทองรูปพรรณขุบสารพัดและทำคล้ายกับของจริงมาก

คืนวันนั้น 21.00 น.เศษ

ขณะที่แม่อุ่นสาวใช้ของเจ้าแห้ว นอนพักผ่อนอยู่บนเตียงนอนในห้องพักของ หล่อนซึ่งติดกับห้องครัวตามลำพัง เจ้าแห้วก็เดินเข้ามาในห้อง เขาอาบน้ำแต่งตัวใหม่เอี่ยมใส่น้ำ ออบหอมฟุ้ง ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ขณะนี้เขากับแม่อุ่นอยู่ที่บ้านเพียงสองต่อสอง ส่วนเจ้าวง กลับไปนอนบ้าน และเช้ามีคจึงจะมารับใช้

อุ่นรีบพรวดพราดลุกขึ้นนั่งทันที หล่อนมองดูเจ้าแห้วอย่างเคือง ๆ รู้ดีว่านายจ้าง ของหล่อนมีประสงค์อะไรที่เข้ามาในห้องในเวลาเช่นนี้

“คุณแห้ว....”

“จำ ไม่ต้องตกใจพี่สาว ฉันมาดีไม่ใช่มาร้าย ฉันไม่รับแกเธอหรอกน่า” แล้วเจ้า แห้วก็ปิดประตูใส่กลอนตรงมานั่งบนเตียง

อุ่นล้วงมือลงไปได้หมอน หยิบมีดพกเล่มหนึ่งขึ้นมาถือกระชับมัน แล้วพูดกับเจ้า แห้วด้วยเสียงหนัก ๆ

“ดิฉันรู้ว่าคุณแห้วคิดร้ายต่อดิฉัน ดิฉันแทงจริง ๆ นะจะบอกให้”

“ปู่โธ่ เป็นบ้าไปได้ บอกว่าไม่ทำ ๆ ก็เชื่อกันบ้างซิ นี่แม่อุ่น ฉันมีของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ มาให้เธอ” แล้วเขาก็ล้วงกระเป๋าเสื้อเช็ดหยิบห่อกระดาษสีแดงห่อหนึ่งขึ้นมาส่งให้หล่อน “พี่สาวอย่ารังเกียจเลยนะจ๊ะ ฉันขอมอบให้เธอเพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งความรักของฉันที่มีต่อเธอ”

หล่อนแก้ห่อกระดาษแดงแผ่นนี้เป็นใบรับเงินปีศาจตามปีศาจโดยถูกต้อง เขียน เป็นภาษาจีนแต่คนจีนอ่านไม่ออก เพราะผู้เขียนใบรับนี้คือนิกรนั่นเอง ในห่อกระดาษคือสร้อยคอ ทองคำแบบทันสมัย ทำเป็นเกลียวโตน้าหนักประมาณ 3 บาท นัยน์ตาของอุ่นเป็นประกายแจ่มใส ขึ้นทันที หล่อนนึกไม่ถึงว่าสร้อยคอเส้นนี้เป็นสร้อยคอเก๋ คือทำด้วยทองแดงและซุบทอง ไม่ต้อง สงสัยว่าหล่อนจะตื่นตื่นดีใจสักเพียงใด หล่อนโยนมีดพกไปทางมุมห้อง แล้วไข่เข้ากอดเจ้าแห้ว ทันที

“คุณแห้วขา คุณกรุณาอุ่นมากมายถึงเพียงนี้เชียวหรือคะ”

เจ้าแห้วสั่นเพราะสปีสซั่ม เขาก็มลงจูบหล่อนทันที

“ยอดชมของอิมของฉัน กามเทพแปลงศรทะลุหัวใจฉันแล้ว ฉันรักเธอ อุ๋นจำ เป็น ของแห้วเถิดคนคะ”

หล่อนพยักหน้าช้า ๆ “หยวนคะ”

เท่านั้นเอง เจ้าแห้วก็ได้รับชัยชนะอย่างง่ายดาย เขากอดรัดพิศหล่อนอย่าง สนุกสนาน ห้องนอนน้อย ๆ คือสวรรค์ของเจ้าแห้ว สาวใช้หลงกลทอร่างที่เหมือนโองน้ำให้เจ้า แห้วชื่นชม

“คุณแห้วขา.....”

“จ๋า”

“รักอูนต้องซื้อเข็มขัดนาคให้อูนด้วยนะคะ”

“จ๊ะ พรุ่งนี้แห้วจะซื้อให้อา 2 เส้นยังได้ แหวนเพชรเอาไหมจ๊ะหรือจะเอาเข็มขัดทองปัญชามาเถิด”

หล่อนจูบเจ้าแห้วเสียดอกใหญ่

“ทูนหัวดีอะไรอย่างนี้ อูนจะเป็นเมียพี่แห้วคนเดียว แห้วขา”

“พอ พอ ออเซาะมากไปแล้ว ฉันไปละ”

“อ้าว ไปไหนล่ะคะ”

“ไปนอนนะซี”

“ไม้อ่า พี่แห้วต้องนอนนี่”

“โอ๊ย นอนยังงี้ไหว รูปร่างอึดที่ยังกะหมุดก้นน้ำตาย”

อูนร้องไห้โฮ

“คุณแห้วหลอกหลวงทำลายฉันนี่ ฮือ ๆ ๆ”

เจ้าแห้วหัวเราะคิกแล้วลุกขึ้นยืน

“ถ้าไม่หลอกหลวงเธอจะยอมเป็นเมียฉันรอะ จำได้ไหมเมื่อเย็นนี้เธอบุกฉันซะจุกหน้าตาเขียว สะ สะ สายสร้อยเส้นนี้ละ ถ้าจะให้มันสุกปลั่งอย่างนี้เธอต้องหมั่นชุบมันไว้เสมออย่างน้อยอาทิตย์ละครั้ง ถ้าจะเอาเข็มขัดนาค พรุ่งนี้ฉันซื้อให้เส้นละ 50 บาทเท่านั้น รับรองว่าเหมือนของจริงเลย” พูดจวบเจ้าแห้วก็เดินออกไปจากห้องสาวใช้

อูนทุ่มทอดตัวลงบนเตียงนอนร้องไห้โฮ หล่อนเสียทีนายจ้างของหล่อนเสียแล้ว อดสำหรัรักษาตัวมาเป็นเวลาช้านาน

ศักดิ์แห้วภาพยนตร์ เริ่มงานแล้ว

ภาพยนตร์ไทยสีธรรมชาติดีเรื่องแรก คือเรื่อง “แห้วจ๋า” ได้ลงทุนประมาณ 60,000 บาท เจ้าแห้วเป็นผู้อำนวยการ, เป็นช่างภาพ, เป็นผู้กำกับการแสดง และเป็นพระเอกภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นนิยายชีวิต ซึ่งประพันธ์โดย น. การุณวงศ์ นักประพันธ์สมัครเล่น ก็อนายนิกของเรานั้นเอง

เพราะเป็นหนังสือ จึงต้องส่งไปล้างที่ออสตรเลีย เจ้าแห้วทำเรื่องที่ 2 ต่อไป เป็นเรื่องบู๊โลดโผนดโจนทะยาน และตื่นเต้นลึกลับแกมตลกโปกฮาทุกรส เรื่องนี้เจ้าแห้วซื้อเรื่องจากนักประพันธ์ชั้นเอกอีกคนหนึ่ง ส่วนพระเอกนางเอก และตัวประกอบล้วนแต่เป็นสมัครพรรคพวกของเจ้าแห้วทั้งสิ้น

“แห้วจ๋า” กับ “เสือขอบทุ่ง” สำเร็จลงด้วยเงินของเจ้าแห้ว หนังสือส่งไปล้าง
ออสเตอร์เลยกลับมาแล้วทั้ง 2 เรื่อง เจ้าแห้วทำการตัดต่ออยู่หลายวันก็เสร็จเรียบร้อย

และเจ้าแห้วหมดตัวแล้ว เพราะภาพยนตร์ไทยสีธรรมชาติ 2 เรื่องนี้ ซึ่งการถ่ายทำ
ได้หมดเปลืองเงินอย่างที่เรียกว่าบานปลาย เจ้าแห้วเลี้ยงตัวละครโดยไม่ต้องอื่น โดยเฉพาะนางเอก
และนางรอง หลังจากการถ่ายหนังได้สิ้นสุดลงในตอนเย็น เจ้าแห้วก็พานางเอก และนางรองไปกิน
ข้าวตามภัตตาคารชั้นสูง ชื่อของขวัญให้บ้าง ส่วนตัวละครผู้ชายที่เรียกเจ้าแห้วว่าอาเสี้ย หรือท่าน
หรือคุณพี่ เจ้าแห้วก็เลี้ยงคูปูเสื่ออย่างอิมหน้าสำราญ

เพราะเจ้าแห้วไม่เคยงานภาพยนตร์ จึงต้องสิ้นเปลืองเงินมากมาย ดังนั้นเงินสดที่
มีอยู่ก็หมด

“กระผมหมดตัวแล้วครับ รับประทานลงทุนทำหนังจนเกลี้ยงเลย” เจ้าแห้วกล่าว
กับคุณหญิงวาดในตอนบ่ายวันหนึ่ง

“อ้าว หมดแล้วรีพ้อเสรษฐี ทำไมจะไม่หมดล่ะ แกซื้อแหวนเพชรตั้ง 5,000 บาท
ให้นางเอกของแก”

“แะะ แะะ รับประทานเขาแสดงได้ดีก็ต้องรับประทานให้บำเหน็จรางวัลเขาบ้าง
ขอรับ อ้า - รับประทานกระผมใครจะขอความกรุณาพระเดชพระคุณให้ช่วยเหลือกระผมบ้าง”

คุณหญิงวาดอมยิ้ม “เรื่องเงินไซ้ใหม่ล่ะ”

เจ้าแห้วอายม้วนตัว

“รับประทานถูกแล้วครับ กระผมอยากจะขอกู้เงินพระเดชพระคุณสัก 15,000
บาท”

“อ้อได้ ถ้าหากว่าแกมีทรัพย์สินสมบัติอะไรมาประกันดี”

“รับประทานผมจะเอาโฉนดที่ดิน และบ้านบังกะโลของผมให้พระเดชพระคุณยึด
ไว้ รับประทานกู้เพียง 3 เดือนเท่านั้นแหละครับ พอหนังเข้าโรงรับประทานผมก็คงจะได้เงินนับ
แสนในคราวนี้”

ตกลงคุณหญิงวาดยอมให้เจ้าแห้วกู้เงินของท่าน โดยยึดโฉนดที่ดินและบ้านไว้
เจ้าแห้วได้เงินมาก็ใช้จ่ายในการทำภาพยนตร์ซึ่งเป็นงานปลีกย่อย เป็นต้นว่าจ้างคนเขียนโปสเตอร์
โฆษณา จ่ายค่าตัวละครที่ยังค้างอยู่ และเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ นอกจากนี้ก็ใช้จ่ายส่วนตัวอย่างฟุ่มเฟือย

วันนั้นที่โรงภาพยนตร์ศาลาเฉลิมศรี ซึ่งเป็นโรงภาพยนตร์ชั้น 1 โรงหนึ่ง เจ้าแห้ว
ได้นำภาพยนตร์สีธรรมชาติเรื่อง แห้วจ๋า ไปฉายให้ผู้จัดการโรงชม เพื่อขอเข้าโปรแกรมในเดือน
หน้า ทางโรงภาพยนตร์ได้ชมภาพยนตร์เรื่องนี้ตลอดเรื่อง หลังจากการฉายได้สิ้นสุดลงแล้ว เจ้า
แห้วก็พาผู้จัดการ โรงหนังพร้อมด้วยภรรยาไปเลี้ยงอาหารกลางวันที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง

“เป็นยังไงบ้างครับหนังของผม” เจ้าแห้วพูดอย่างภาคภูมิใจ “คุณและคุณนายคงจะเชื่อแล้วว่า ไม่มีหนังไทยเรื่องใดที่จะเด่นไปกว่าเรื่อง แห้วเจ้า ของผมซึ่งสามารถที่จะเรียกร่องน้ำตากันดูได้ทุกกระยะ”

ผู้จัดการโรงภาพยนตร์ศาลาเฉลิมศรี มองดูหน้าภรรยาของเขาคล้ายกับจะขอร้องให้หล่อนช่วยพูดกับเจ้าแห้ว ดังนั้น คุณนายสุมิตราจึงพูดกับเจ้าแห้วอย่างเกรงใจ

“ความจริงหนังของคุณดีมากเชียวค่ะ แต่ว่า”

เจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ทำไมครับ ยาวมากไปตัดออกได้นะครับ ผมคิดว่า 3,500 ฟุตไม่ยาวเลย ใช้เวลาฉาย 105 นาทีเท่านั้น”

สุมิตราหัวเราะ

“มิได้ค่ะ ดิฉันหมายความว่า การถ่ายภาพมัวเหลือเกินค่ะคุณ บางตอนหน้าพระเอกมองเหมือนกับหมึในเขาดิน นางเอกดูคล้าย ๆ กับแขกนิโกรเห็นแต่ลูกนัยน์ตาเท่านั้น”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“ก็เมื่อผมลองให้คุณ ผมใช้หลอดไฟของเครื่องฉายนี้ครับ มีแสงสว่างเพียง 1,000 วัตต์เท่านั้น ถ้าใช้ถ่ายเวลาฉายจริง ผมว่าหนังของผมใสแจ๋วไปเลย แม้แต่ขนจุกนางเอกก็คงมองเห็นถนัด”

นายทำนุผู้จัดการโรงภาพยนตร์เฉลิมศรี อดหัวเราะไม่ได้

“อนุญาตให้ผมพูดกับคุณอย่างตรงไปตรงมาเถอะครับ”

เจ้าแห้วพยักหน้า

“ครับ เชิญพูดเถอะครับ คุณกำลังจะบอกผมว่า หนังของผมดีเท่า ๆ กับหนังฝรั่งใช่ไหมครับ”

นายทำนุถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ผมว่า....ง่า....หนังของคุณดีกว่าหนังตระกูลเพียงนิดเดียวเท่านั้นเอง การถ่ายทำใช้ไม่ได้ เรื่องก็ไม่มีเหตุผล มีอย่างหรือครับ นางเอกท้องตั้ง 5 เดือน พระเอกกระที่บนางเอกเสียลูกไหล แล้วอยู่ ๆ ก็มีลิงโผล่เข้ามาเอานางเอกไปเลี้ยง เมียผมเขานั่งดูหนังของคุณเขาหัวเราะเสียงจนน้ำหูน้ำตาไหล ทั้ง ๆ ที่เรื่องแห้วเจ้า เป็นเรื่องโศก เป็นนิยายชีวิต”

สุมิตราหัวเราะก๊ิก

“เราอยากจะช่วยคุณเหลือเกินค่ะ เพราะเป็นอุตสาหกรรมของคนไทย แต่ช่วยไม่ได้จริง ๆ ขียนยอมให้หนังของคุณเข้าฉายโรงเรา ดิฉันกับพี่ก็คงต้องแจ้งแน่ ทางที่ดีคุณควรเก็บไว้”

ฉายตามงานวัดดีกว่าค่ะ อีกไม่กี่เดือนก็ภูเขาทองแล้ว หน้าของคุณคงจะทำความครึกครื้นให้พวก
เด็ก ๆ มากเชียวค่ะ”

นายทำนุพูดพลอบใจเจ้าแก้ว

“อย่าโกรธเคืองผมเลยนะครับคุณ ผมไม่อาจจะรับหนังของคุณเข้าฉายโรงผมได้
และโรงอื่น ๆ ก็คงไม่กล้ารับฉายเช่นเดียวกัน ขอให้คุณลองทำใหม่ หาพระเอก, นางเอก, ช่างภาพ,
นักประพันธ์ และผู้กำกับการแสดงให้ดีกว่านี้”

เจ้าแก้วหน้าจ้อย ผินยิ้มพลอบใจตัวเอง

“ถ้ายังงั้นอาทิตย์หน้าผมจะเอาเรื่อง เสือชอบทุ่งมาฉายให้คุณดูนะครับ”

นายทำนุอ้าปากหาว

“ชื่อเรื่องอะไรนะครับ”

“เสือชอบทุ่งครับ เป็นเรื่องบู๊ขนาด 4 ดาว ชกและยิงกันตลอดเรื่อง ไม่พูดพล่าม
ทำเพลง ผมลงทุนตั้ง 70,000 บาท สำหรับหนังเรื่องนี้”

สุมิตราหัวเราะเบา ๆ

“ทำไมชื่อยังงั้นล่ะคะ ฟังแล้วน่าเกลียด”

“อ้าว ก็เรื่องบู๊นี่ครับ พระเอกของผมเป็นชาวนาอยู่ทุ่งนา รบราฆ่าฟันกันที่ทุ่งนา
ผมก็เลยให้ชื่อว่าเสือชอบทุ่ง ทีแรกตั้งใจจะให้ชื่อว่า เสือล้างทุ่ง แต่เกรงคนดูจะเข้าใจผิดคิดว่า
พระเอกของผมเป็นพ่อลูกอ่อน ถูกเมียใช้ให้ล้างทุ่งลูกเลยให้ชื่อว่าเสือชอบทุ่ง รับรองครับว่าดีกว่า
หนังไทยเรื่องอื่น ๆ”

นายทำนุหัวเราะ

“ง่า ทางที่ดีคุณนำไปเสนอฉายให้โรงอื่นเขาดูเถอะครับ บางทีผู้จัดการโรงเขา
อาจจะช่วยเหลือคุณได้บ้าง ทางผมโปรดคงไว้ก่อน”

เจ้าแก้วมีทีท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“โธ่ ผมลงทุนจนสิ้นเนื้อประดาตัว ถ้านำออกฉายไม่ได้ ผมก็ฉิบหายเท่านั้นเอง
ยังงั้น ๆ ช่วย让我เข้าโรงคุณสักอาทิตย์ไม่ได้หรือครับ”

นายทำนุสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“ผมช่วยไม่ได้จริง ๆ ครับ หน้าของคุณไม่เข้าขั้นมาตรฐาน”

“ถ้ายังงั้นผมก็เจ๊งอย่างไม่มีปัญหา” เจ้าแก้วพูดเสียงเครือน่าสงสาร “โธ่ ผมไม่
ควรรอตรีท่าเลย”

สุมิตรารู้สึกสงสาร และเห็นใจเจ้าแก้วมาก

“ลองสร้างใหม่อีกสักเรื่องสิคะ คุณแก้ว”

เจ้าแก้วยกไหล่แล้วแบมือ

“สตางค์ผมหมดแล้ว หมดไปตั้ง 2 แสนกว่า ถ้าผมคิดว่าการทำภาพยนตร์มันยากลำบากอย่างนี้ละก็ จ้างผมก็ไม่ทำ โอ๊ยแย่จริง”

ในที่สุดเจ้าแห้วก็หัวหน้ 2 ม้วนใหญ่กลับมาอนก่ายหน้าผากที่บ้านของเขาด้วยความผิดหวัง

วันคืนผ่านไปผ่านไปตามลำดับ เจ้าแห้วขายกล้องถ่ายภาพยนตร์ไปแล้วในราคาหมื่นบาท เพื่อเอาเงินมาวิ่งเต้นนำหนังไปเสนอเข้าโรงต่าง ๆ พยายามเลี้ยงผู้จัดการโรงอย่างมโหฬาร แต่ไม่มีโรงภาพยนตร์แห่งใดในกรุงเทพ ฯ ยอมรับหนังของเจ้าแห้วเข้าโรงของตน บางโรงดูได้เพียง 100 ฟิดก็สั่งให้หยุดฉาย และไม่ยอมพูดอะไรกับเจ้าแห้วเลย

แล้วเจ้าแห้วก็จำเป็นต้องขายเครื่องฉายภาพยนตร์ และเครื่องตัดต่อไปในราคาก่อนข้างถูกเพื่อเอาเงินมาใช้

ไม่ต้องสงสัยว่าเจ้าแห้วจะกลุ่มใจเพียงใด ความเป็นเศรษฐีของเขาสิ้นสุดลงแล้ว เงินสดที่มีอยู่นับวันก็ร่อยหรอไปตามลำดับ เจ้าแห้วตัดสินใจขายตู้เย็น 6 ตัวที่มีอยู่ให้แก่เจ้าร้านกาแฟหน้าบ้านในราคาเพียง 3,500 บาทเท่านั้น

“ตาย ญาติคิดว่” เจ้าแห้วปรารภกับตัวเองในตอนเย็นวันหนึ่ง

แล้วเหตุการณ์ที่ไม่น่าจะเกิดก็เกิดขึ้น เมื่อเจ้าวงคนใช้จอมทะเล้งของเจ้าแห้ว วิ่งกระหืดกระหอบตรงมาที่ตัวตึกใหญ่ของบ้าน “พัชรภรณ์” ในเวลาเดียวกับที่คณะพรรค 4 สหาย ทุก ๆ คนนั่งจับกลุ่มล้อมวงสนทนากันอยู่บนสนามหญ้าหน้าตึก

“คุณหมอ คุณหมอดิเรกครับ”

ทุกคนเงยหน้าขึ้นมองดูเจ้าวงเป็นตาเดียว เจ้าวงวิ่งเข้ามาทรุดตัวลงนั่งพับเพียบแจ้งข่าวร้ายให้คร. ดิเรกทราบอย่างกระหืดกระหอบ

“เร็วครับ คุณแห้วกินเมดินาลเข้าไปตั้ง 5 – 6 กล่องกำลังชักแห้ง ๆ เสดมม์หางวัวตีครอก ๆ แล้วครับ พี่อุ่นให้ผมมาตามคุณหมอ”

คณะพรรค 4 สหายสะดุ้งเฮือกไปตามกัน แล้วเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊กดังขึ้นจนฟังไม่ได้ศัพท์ คุณหญิงวาดกล่าวกับนายแพทย์หนุ่มทันที

“ไปซิ พ่อดิเรก ไปช่วยมันหน่อย โธ่ – อนิจจังทุกขัง อ้ายแห้วคงเสียใจที่หมดเนื้อหมดตัวเลยคิดฆ่าตัวตาย”

คร. ดิเรกมองดูหน้าประภาเมียรักของเขา

“คาลิ่ง ยูไปกับไปเถอะไปช่วยกัน อ้ายแห้วมันไม่น่าจะคิดสั้นยังงี้เลย ไปไวยพวกเรา”

ทุกคนผุดลุกขึ้นยืนแล้วรีบพากันไปที่เรือนบังกะโลของเจ้าแห้ว คนในบ้านต่าง ตะโกนโหวกเหวกบอกกันให้รู้ทั่วไปว่าเจ้าแห้วเศรษฐีใหญ่กินยาตาย บางคนฟังไม่ได้ศัพท์ก็เข้าใจว่าเจ้าแห้วตายแล้ว เลยสมน้ำหน้าที่เจ้าแห้วทำเบ่งกับพวกเขา

เรือนบังกะโลของเจ้าแห้วเงียบสงัด ได้ยินแต่เสียงอุ้งรื่องให้สะอึกสะอื้น หล่อน โอ.เค. เป็นเมียเจ้าแห้วแล้วโดยถือเสียว่าเป็นเรื่องเส็งซาย

เจ้าแห้วนอนคั่นรันทุรนทุรายอยู่ในวงแขนของอุ้งที่หน้าระเบียบเรือนนั่นเอง ขณะ พรรค 4 สหายขกโขยงกันขึ้นมาบนเรือนจนเต็มไปหมดไม่มีที่นั่ง ดร. ดิเรกรับปฏิบัติหน้าที่ของเขา ทันที คุณหญิงวาดว่าอุ่นเต็มไปด้วยความเป็นห่วงเจ้าแห้ว

“เร็ว พ่อพล ไปเอาน้ำตาลทรายแดงกับน้ำฝนมารอกปากเจ้าแห้วเดี๋ยวนี้”

พลหัวเราะ

“นั่นเขาแก้หมาถูกยาเมื่อครึ่งคุณแม่”

ดร. ดิเรกเงยหน้าขึ้นดูคุณหญิง

“เฮ้ – ไม่ต้องพูดอะไร ทุกคนไม่ต้องพูด”

คราวนี้เสียงจ้อกแจ้กจอบแจ้กก็เงียบกริบ ใบหน้าของนายแพทย์เคร่งขรึม เขาตรวจดูชีพจรของเจ้าแห้วแล้วเขย่งเจ้าแห้วเบา ๆ

“เป็นยังไง แห้ว”

เจ้าแห้วผินยิ้ม น้ำตาไหลพราก

“รับประทานอย่าช่วยผมเลยครับ ผมอยากตายโปรดให้ผมตายตามความปรารถนาของผมเถอะครับ ผมจะมีชีวิตอยู่ต่อไปทำไม รับประทานผมสิ้นเนื้อประดาตัวแล้วเงินตั้ง 3 แสน เหลืออีก 50 สตางค์เท่านั้นเอง ทำหนังสือไม่มีใครให้เข้าโรง โอย – โลกหนอ โลก โลกไม่ได้ปราณีคุณเลยไว้ยชิบหาย อ้ายโลกสกปรก คนมันถึงเป็นโรคก้นอมแถม โอย...”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พูดปลอบใจเจ้าแห้ว

“ทำใจดี ๆ ไว้ยายแห้ว เอ็งไม่น่าจะคิดสั้นอย่างนี้ นี่หว่า การทำลายชีวิตของตนเอง ย่อมเป็นความคิดที่โง่เขลาเบาปัญญา”

เจ้าแห้วคืนรนกระสับกระส่าย รื่องให้พลางพูดพลาง

“รับประทานได้เท่าคิดดูซีครับ รับประทานใครจะมาโชคร้ายเหมือนกระผมไม่มีอีกแล้ว รับประทานมีเงินตั้ง 3 แสนยังหมดตัว ยิ่งกว่านี้ รับประทานยายหมุดก้นน้ำตายนี้ยังเกาะผม รับประทานเอากระผมเป็นศพจริง ๆ จัง ๆ เสียอีก รับประทานนอนด้วยหนอยเดียวท้องไส้ขึ้นมาเลย รับประทานผมตายดีกว่า... โอย... ขอลาแล้วคะรับทุกคนชาติหน้ามีจริงกระผมจะขออธิษฐานขอให้ได้เป็นจี๊ข้าของท่านอีก”

คุณหญิงวาดซัดออกมาโอใหญ่เพราะความสงสารเจ้าแห้วคนใช้เก่าแก่ของท่าน

“อ้ายแห้วเอ๊ย เห็นหน้ากันหลัด ๆ ดิเรก....ช่วยหน่อยซี อย่าเพิ่งตายเลยอ้ายแห้ว
อยู่ให้ข้าจิกหัวใช้ไปก่อน”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทาน ซาตินี่ผมเป็นจี้ข้าท่านมานานแล้วครับ รับประทานปิดฉากกันเสียที
โอ๊ย...” แล้วเจ้าแห้วก็ยกมือขึ้นประนมประสานกันไว้บนหน้าอก “พระอรหันต์ โปรดอโหสิให้ผม
ด้วยทุก ๆ คน โอ๊ย...รับประทานผมลาแล้ว มัจจุราชท่านเอื้อมมือใกล้เข้ามาแล้ว”

คุณหญิงวาดสะอื้นโหยง

“ว้าย – ไหน – มัจจุราชท่านอยู่ไหน?”

คณะพรรค 4 สหายหัวเราะครืน ดร. ดิเรกมองดูหน้าเพื่อนเกลอทั้งสาม

“อ้าย – ช่วยกันห้ามเจ้าแห้วไปที่บ้านเราเถอะวะ กันจะรีบแก้ไขคิดยาให้อาเจียน
และล้างกระเพาะให้”

เสี่ยวหงวนบ่นพึมพำ

“ว้า – ยุ่งฉิบหายเลยอ้ายนี่ ประเดี๋ยวพอปล่อยให้ตายเสียหรือก ขนมห้าวต้มมีดม
ไปไม่กิน เสือกแตกเอาเมดินาลเข้าไปตุงกล่อง เอาว้าย อ้ายพล – อ้ายกรช่วยกันว้าย แหม – มันท้า
กระต๊อบซ่าเหลือเกิน”

ใน 10 นาทีนั่นเอง เจ้าแห้วผู้สิ้นเนื้อประดาตัวก็ถูกนำตัวมารักษาพยาบาลที่บ้าน
“พัชรารักษ์” ภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ นายแพทย์หนุ่มขอร้องให้
ทุก ๆ คนออกไปจากห้อง คงอนุญาตให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับพล – นิก - กิมหงวน และประกา
เท่านั้นที่อยู่เฝ้าดูอาการของเจ้าแห้วได้

หลังจากฉีดยาให้อาเจียน เจ้าแห้วก็คายออกมาเกือบเต็มกระโถน แล้วดิเรกก็
จัดการล้างกระเพาะให้ตามวิธีการของนายแพทย์

ราว 18.30 น. อาการของเจ้าแห้วก็ดีขึ้น เขาอนรื่องให้อยู่บนเตียงกลางห้อง 4
สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และประกายยืนล้อมเตียงเจ้าแห้ว

“แกไม่ควรจะคิดสั้นอย่างนี้” พลดูคนใช้เก่าแก่ของเขา “สิ่งใดที่ผิดพลาดไปมันก็
ควรจะเป็นบทเรียนของแก ไม่น่าจะเสียอกเสียใจให้มากนัก ทรัพย์สินสมบัติเงินทองมันเป็นของนอก
กาย ถ้าชีวิตเรายังอยู่ อยากรู้ก็ต้องหาได้อีก”

เจ้าแห้วยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“รับประทานผมเสียขายเงินของผมนี้ครับ” เขาพูดพลางร้องไห้พลาง “เงินตั้ง

2 แสนกว่า อุตสาหกรรมทำหนัง รับประทานเหนือจนสายตัวขาดไปหลายเส้น ทำเสร็จเรียบร้อย ตั้ง 2 เรื่อง วิตติต่อขอเข้าฉายโรงไหนก็ไม่สำเร็จ รับประทานผมจะอยู่ไปทำไมครับ”

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

“ซื้อล็อตเตอรี่ใหม่ซีไว๊ว เกออาจจะมิโชคติดถูกที่หนึ่งอีกก็ได้”

“โอ๊ย...รับประทานไม่มีหวังหรือครับอาเสี่ย โธรับประทานผมหมดตัวแล้ว กล้องหนัง เครื่องฉายก็ขายหมด เหลือเงินอีกสองสลึงเท่านั้น” พูดจบเจ้าแห้วก็ล้วงมือลงไป กระเป๋าเสื้อเจ็ด เพื่อจะหยิบธนบัตรราคา 50 สดางค์ออกมาให้กิมหงวนดู แต่แล้วเจ้าแห้วก็ร้องไห้โฮ “โธ – รับประทานหายไปเสียแล้ว”

นิกรรีบส่งคืนให้เจ้าแห้วทันที

“เฮ้ย ๆ ๆ ไม่ต้องร้องไห้ อยู่นี้ไว๊ว อีตอนที่ฉันอุ้มแกมาเห็นมันแถบออกมาจาก กระเป๋านิดหนึ่งเลยกระตุกเอาไว้”

ดร.ดิเรกยกมือทำสะเอว มองดูอ้ายเสื่อมือกาวอย่างแปลกใจ

“อ้อ แกนี่ไวเหมือนจิ้งจก ไม่ผิดอะไรกับนายปานเตดูรากันมหาดเล็กของท่าน มหาราชจันทรกุมารเลย”

นิกรแขกเขียว

“มาอีกแล้ว ท่านมหาราชมาอีกแล้ว อ้ายหอกนี่แก่มหาราชเสี่ยจริงเขียว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวถามเจ้าแห้วอย่างเป็นทางการ

“แกลั่นเนื้อประดาตัวอย่างนี้แล้ว แกจะทำอย่างไรต่อไป อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วถอนสะอื้น

“รับประทานก็ต้องพยายามฆ่าตัวตายต่อไป รับประทานจีนอยู่ก็ลำบากแน่ รับประทานไม่มีงานทำ แม่อุ่นก็เกิดท้องกับผม”

เสี่ยหงวนหัวเราะ

“แกรู้ได้ยังไงว่า ขยายอังกนั้นท้องกับแก”

จบบริบูรณ์

